

Cod ECLI:RO:CACTA:2026:002.000138
Operator de date cu caracter personal 3170
Dosar nr. 30172/3/2024

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA SECȚIA I CIVILĂ DECIZIA CIVILĂ NR. 138/C Ședința publică din data de 18 mai 2026 Complet specializat pentru cauze civile Președinte – Ionela Diana Faur Judecător – Felicia Mirela Ivan Grefier – Daniela Raftu

S-a luat în examinare apelul civil formulat de apelanta reclamantă **SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA SA**, cu sediul în București, Șoseaua București-Ploiești nr. 15, biroul nr. 1-2, etaj 5, sector 1, împotriva deciziei civile nr. 610 din 30 aprilie 2025 pronunțate de Tribunalul București – Secția a III-a Civilă în dosarul nr. 30172/3/2024, în contradictoriu cu intimata pârâtă **CAMELIA BOGDAN**,

având ca obiect acțiune în răspundere delictuală.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 04.05.2026 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, ce face parte integrantă din prezenta. Curtea, la acea dată, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art.396 alin.1 Cod procedură civilă, a amânat pronunțarea asupra sesizării C.J.U.E. și asupra apelului la data de 18.05.2026, când a hotărât următoarele:

CURTEA

Asupra cauzei de față, constată următoarele:

I.Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a III-a Civilă în data de 04.09.2024, reclamanta Societatea Grupul Industrial Voiculescu Și Compania S.A., în temeiul art. 95 pct. 1, art. 107 (1), art. 192 și art. 194 din Codul de procedură civilă, a chemat în judecată pe pârâta Camelia Bogdan, solicitând, raportat la drepturile nepatrimoniale M (imagine; reputație) ale reclamantei încălcate de către pârâtă:

a. Să se constate caracterului ilicit al faptelor imputate pârâtei, caracterizate prin afirmații factuale neadevărate, neprobate și prejudiciatoare realizate de către pârâtă la adresa reclamantei, prin intermediul articolului publicat în ziarul on line The Epoch Times, în data de 20.08.2024, cu titlul, textual: "Statul de drept e în disoluție" - Camelia Bogdan, reacție dură după ce Justiția a suspendat recuperarea prejudiciului în dosarul lui Voiculescu, în baza art. 253 (1) lit. c) din Codul Civil;

b. Să se dispună încetarea în viitor a încălcării drepturilor nepatrimoniale ale reclamantei prin afirmațiile neadevărate, neprobate și prejudiciatoare ale pârâtei identificate la lit. a), având în vedere că efectele prejudiciatoare ale declarațiilor pârâtei durează încă, iar pârâta are o conduită constantă de denigrare a reclamantei, pre-vizibilă și în viitor, în baza art. 253 (1) lit. b) din Codul Civil;

c. Să se dispună obligarea pârâtei, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de sancționare a faptei ilicite ce va fi dată în prezenta speță, în același ziar on line în care s-au publicat afirmațiile factuale prejudiciatoare (The Epoch Times) sau într-un cotidian de circulație națională, în baza art. 253 (3) lit. a] și b) din Codul Civil;

d. Să se dispună obligarea pârâtei la plata sumei de 200.001 lei, cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul de imagine și de reputație suferit de către reclamantă ca urmare a afirmațiilor factuale neadevărate, neprobate și prejudiciatoare realizate de către pârâtă la adresa reclamantei, indicate la lit. a de mai sus, în baza art. 253 (4) din Codul Civil;

e. Să fie obligată pârâta la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu, conform art. 453 din Codul de procedură civilă.

În motivare, s-a arătat că reclamanta a luat cunoștință în data de 20.08.2024 de existența unor declarații neadevărate, neprobate și prejudiciatoare ale pârâtei la adresa reclamantei, efectuate prin intermediul ziarului on line The Epoch Times, în data de 20.08.2024 (Anexa nr. I], după cum urmează, textual: „Contactată de Epoch Times, Camelia Bogdan, judecătoare care, reamintim, a fost suspendată din magistratură după condamnarea lui Voiculescu și a fost apoi hărțuită ani de zile în instanțe de compania acestuia, a opinat că "statul de drept este în soluție în România" și a susținut că Dan Voiculescu trebuie să aducă la stat nu doar prejudiciul ICA, ci și produsul infracțiunii delapidării fondurilor Securității, prin Crescent și Grivco, estimat la 4.4 miliarde de dolari, actualizat cu rata inflației. "Nu este pentru prima dată când Curtea de Apel București decide în favoarea oligarhilor protejați de fosta Securitate, răsturnând autoritatea de lucru judecat a hotărârilor definitive. Statul de drept este oricum în soluție în România, iar domnul Dan Voiculescu este caz de școală. Nu este vina lui, însă. Lupta împotriva corupției nu se poate derula pe nisipuri mișcătoare. În balanța de plăți a statului român trebuie incluse toate prejudiciile uzurpate prin conivența Statului. Iar domnul Dan Voiculescu trebuie să aducă la stat nu doar prejudiciul ICA, ci și produsul infracțiunii delapidării fondurilor Securității, prin Crescent și Grivco, estimat la 4.4 miliarde de dolari, ce urmează a fi actualizați cu rata inflației. În prezent, în România, furtul banilor spălați de Securitate și de continuatorii în drepturi, adică Serviciile, este secretizat. Or, nu poți clasifica săvârșirea unei infracțiuni", a opinat ea."

Din rațiuni ce țin de identificarea contextului dezinformării furnizate de către pârâtă, a reprodus mai sus pasajul in extenso însă, in concreto, alegațiile nefondate și prejudiciatoare avute în vedere prin prezenta cerere (mai departe, CCJ) sunt cele marcate coloristic cu galben, referitoare la afirmatia existenței a unui produs al infracțiunii de delapidare a fondurilor Securității, delapidare săvârșită prin intermediul societății Grivco/reclamantei, produsul infracțiunii de delapidare fiind estimat la 4,4 miliarde de dolari, ce urmează a fi actualizat cu rata inflației.

Așadar, s-a afirmat în mod public de către pârâtă, prin mass media, că reclamanta ar fi implicată în delapidarea fondurilor Securității (serviciul de informații al regimului socialist din România ante 1989, larg perceput ca o instituție represivă din cadrul Republicii Socialiste Române, mai departe RSR), acțiune nelegală din care ar fi rezultat și un produs al infracțiunii, identificat foarte precis de către reclamantă (4,4 miliarde de dolari), ce urmează a fi actualizat. În articol nu se aduc niciun fel de probe în sprijinul alegațiilor nefondate și prejudiciatoare mai sus amintite, opinia publică și partenerii de afaceri ai reclamantei fiind dezinformați grav, putând lua act doar de defăimarea gravă a reclamantei realizată de către pârâtă prin intermediul mass media. Pârâta nu a dat dovadă de bună credință în emiterea afirmațiilor sale iar, suplimentar, s-a complăcut în a fi prezentată opiniei publice drept judecător, magistrat suspendat, ceea ce nu corespunde realității, însă acuzațiile publice aduse reclamantei au beneficiat în mod injust de imaginea respectabilă și de credibilitatea magistratului în societate, de care pârâta s-a folosit în mod incorect pentru a denigra reclamanta în public.

1. Referitor la răspunderea civilă delictuală. Raportat la cele anterior expuse reclamanta a considerat că sunt întrunite cumulativ elementele răspunderii civile delictuale, potrivit dispozițiilor art. 1349 (1) și (2) din Codul Civil. Faptele ilicite ale pârâtei au fost reprezentate de afirmațiile sale

expresie și neadevărate efectuate în public (interviu în ziarul on line The Epoch Times din data de 20.08.2024), nesuținute de probe, denigratoare pentru imaginea publică și reputația reclamantei, referitoare la asocierea denumirii și activității Grivco cu instituția și activitatea Securității (instituție represivă din fosta RSR, instituție în mod curent asociată cu comiterea unor numeroase crime și încălcări ale drepturilor omului); afirmata săvârșire de către reclamantă a unei infracțiuni de delapidare a fondurilor Securității; identificarea produsului infracțiunii de delapidare săvârșită de către reclamantă/Grivco sub forma unui prejudiciu în sumă de 4,4 miliarde de dolari.

Nu a fost lipsit de relevanță faptul că pârâta a fost prezentată opiniei publice drept judecătoare suspendată din magistratură, fără ca pârâta să amendeze în vreun fel informația nereală privind calitatea sa de magistrat, omisiune care a dat însă un nemeritat gir de încredere în percepția publicului pentru alegațiile nefondate și prejudiciatoarele ale pârâtei, accentuând prejudicierea imaginii și reputației reclamantei cu depășirea dreptului de exprimare a unei opinii care să aibă la bază informații reale, verificabile și susținute de probe, pârâta prezintă în mod public reclamanta ca o companie cu activitate nelegală, implicată în săvârșirea infracțiunii de fraudare a statului român (delapidarea fondurilor instituției Securității RSR, ce are drept rezultat un produs al infracțiunii în sumă de 4,4 miliarde de dolari). Or, delapidarea reprezintă o infracțiune, dovedibilă exclusiv în condițiile legii penale, iar pârâta nu a prezentat nicio dovadă în sprijinul alegațiilor sale.

S-a subliniat că pârâta nu a realizat o judecată de valoare, ci a făcut afirmații prejudiciatoarele expresie care, având în vedere gradul lor sporit de gravitate, ar fi trebuit dovedite prin învederarea unei baze factuale, inexistente în speță.

Nefiind dovedită acuza explicită și publică de delapidare a fondurilor securității, aceasta fiind în mod clar o afirmație referitoare la o faptă dovedibilă, nu un raționament specific unei judecăți de valoare, acuzele publice ale pârâtei privind implicarea reclamantei în activități infracționale sunt nedovedite și prejudiciatoarele pentru imaginea și reputația societății.

Raportul de cauzalitate și prejudiciul, au derivate din existența dovedibilă a faptelor ilicite. Din perspectiva reclamantei, afirmațiile nelegale ale pârâtei lezează valori protejate de lege, precum reputația și prestigiul, ceea ce i-a adus un prejudiciu de imagine nemijlocit.

În sensul că existența faptei ilicite, pe deplin demonstrate, este suficientă pentru probarea existenței prejudiciului, a făcut referire la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe care și-a însușit-o, potrivit căreia, textual: „în acord cu jurisprudența națională și practica CEDO, care a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă.”

Efectul nelegal, denigrator, defăimător la adresa reclamantei a fost mult amplificat, deoarece alegațiile nefondate ale pârâtei, în contextul mijloacelor de informare prin care au fost răspândite, au potențialul de a deveni virale în mediul online, putând fi preluate, comentate, adaptate, rezumate, etc, uneori în aceeași manieră tendențioasă, calomnioasă și defăimătoare.

Cuantumul prejudiciilor solicitate are în vedere și amploarea prejudiciului cauzat reclamantei de afirmată și/sau acceptată calitate a pârâtei de magistrat, această calitate fiindu-i atribuită în mod public, fără ca pârâta să nege vreodată.

S-a avut în vedere și jurisprudența referitoare la cuantificarea prejudiciului în funcție de intensitatea și gravitatea atingerii valorilor protejate de lege, importanța acestor valori. S-a subliniat că a învederat existența unui prejudiciu de imagine, a afectării reputației reclamantei, care poate fi evaluată și despăgubită, după cum a rezultat din jurisprudența națională iar modalitatea de reparare a prejudiciului de imagine este una mixtă, solicitându-se nu doar o despăgubire financiară ci și una separată, concretizabilă în alte forme de reparare a prejudiciului nepatrimonial. Dimensiunea prejudiciului de imagine și cuantificarea despăgubirii urmează a fi stabilite luându-se în considerare și calitatea pârâtei de formator de opinie și de profesionist al dreptului, care exercită o influență

considerabilă asupra unui număr mare și divers de receptori, atât pe plan național cât și pe plan internațional. S-a precizat că la depunerea prezentei acțiuni, prejudiciul este doar estimat urmând a fi definitivată aceasta estimare după evaluarea în extenso a efectelor prejudiciatoarele pe care le au aceste afirmații prejudiciatoarele ale pârâtei. Intimata pârâtă a fost prezentată de către interlocutorii din mass media ca magistrat (fără ca vreodată să atenționeze jurnalistul asupra faptului că la momentul interviului este doar un simplu cetățean) iar gravitatea afirmațiilor sale nesuținute de probe este mult amplificată de statutul ei public și profesional, ceea ce are un impact negativ cert și amplu asupra reputației și imaginii publice a reclamantei.

Vinovăția pârâtei a fost dovedită de maniera în care faptele ilicite sunt comise.

Alegațiile nefondate de felul celor făcute de către pârâtă, datorită vizibilității sale profesionale de formator de opinie și specialist în dreptul penal (în particular și datorită prestigiului și credibilității profesiei de magistrat pe care și-a asumat-o implicit, deși nu mai are această calitate), au un impact considerabil mai mare asupra opiniei publice decât dacă ar fi fost făcute de către o persoană fără pregătire sau notorietate în domeniul juridic, ceea ce conferă afirmațiilor pârâtei o greutate și un impact deosebit de prejudiciator, fiind acceptate în spațiul public în mod cvasi-neconștient, spre deosebire de afirmațiile unor jurnaliști sau politicieni. De aceea, fapta nelegală săvârșită are forma intenției directe, pârâta acționând de o manieră deliberată și în deplină cunoștință de cauză, anticipând și evaluând efectele prejudiciatoarele ale propriilor acțiuni prejudiciatoarele pentru imaginea și reputația reclamantei. Prin declarațiile făcute și nesuținute de probe este evident că pârâta a urmărit și obținut prejudicierea imaginii și reputației reclamantei, nefiind în ipoteza unei simple exercitări a dreptului la liberă exprimare, pârâta fiind responsabilă pentru prejudicierea intenționată și extinsă la nivel național a imaginii și reputației reclamantei, alegațiile nefondate fiind exhibate cu rea credință, fără bază factuală, pe bază de presupoziii și dezinformări, scopul urmărit nefiind unul legitim iar efectul obținut fiind nelegal. S-a învederat faptul că pârâta nu este politician, jurnalist, sau o persoană implicată în activitatea media, calități în virtutea cărora ar fi putut justifica un interes legitim pentru a realiza investigații și intervenții publice în privința reclamantei, cu scopul de informare generală a publicului, astfel încât să beneficieze de o marjă mai mare de apreciere în privința veridicității celor afirmate și, implicit, a vinovăției.

2. Referitor la cadrul legal aplicabil, reclamanta a avut în vedere atât cadrul normativ intern cât și cel internațional aplicabil în materie: art.15, art.73 [1], art.75 (2), art.253, art.257, art.1349, art.1381, art.1385, art.1386 din Cod civil, art.30 alin.6 din Constituția României, art.10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Astfel, raportat la cadrul legal anterior expus a considerat că prin afirmațiile făcute pârâta a depășit limitele permise legal ale libertății de exprimare, având în vedere că în jurisprudență s-a stabilit că, textual: „libertatea de exprimare nu poate și nu trebuie să fie absolută, deoarece o libertate absolută se transformă în contrariul ei. S-a subliniat că dreptul la exprimare garantat de art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, nu este unul absolut, libertatea de exprimare, ca drept esențial într-o societate democratică, neputând fi exercitată dincolo de orice limite.

S-a arătat că pârâta prin afirmațiile factuale prejudiciatoarele din articolul publicat în The Epoch Times în data de 20.08.2024 a avut intenția directă de a o denigra pe reclamantă, iar informațiile neadevărate furnizate publicului de către pârâtă, vizând o pretinsă activitate infracțională și oneroasă a reclamantei, nu cuprind judecăți de valoare critice, cu valabilitate demonstrată ori însoțite de argumentația logică a pârâtei, ci simple declarații factuale, a căror veridicitate trebuia dovedită. Reclamanta a considerat că afirmațiile factuale ale pârâtei nu se circumscriu scopului demersului de informare privind chestiuni de interes general, ci prezintă un caracter ilicit, pârâta acționând cu rea-credință, urmărind distrugerea imaginii publice și a reputației profesionale a reclamantei prin intermediul mass media. Este legitimă ingerința în exercitarea dreptului la liberă exprimare atunci când sunt depășite în mod nelegal limitele acestuia, iar demersul reclamantei, raportat la afirmațiile factuale prejudiciatoarele ale pârâtei, îndeplinește condițiile de legalitate necesare: este prevăzut de lege, urmărește un scop legitim, respectiv protecția imaginii publice și a

reputației reclamantei; este necesar într-o societate democratică. Avem în vedere ca prin sancționarea faptelor ilicite ale pârâtei să se dea eficiență criteriilor acceptate de către instanța europeană (CEDO) privind determinarea despăgubirilor, respectiv satisfacția echitabilă acordată victimei, împiedicarea realizării, continuării sau repetării faptelor dăunătoare și principiile proporționalității și echității. Ținând cont de conduita viitoare a pârâtei, reclamanta și-a rezervat dreptul de a completa/modifica prezenta CCJ în funcție de întâmpinarea pârâtei și de eventuala recidivă în mas media /conferințe/simpozioane a acesteia în intervalul de timp următor. Cu privire la probe, s-a solicitat administrarea probei cu înscrișuri, urmând a completa probatoriul cu alte mijloace dacă necesitățile soluționării cauzei vor impune administrarea altor probe.

Prin întâmpinare, pârâta Camelia Bogdan a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată și acordarea cheltuielilor de judecată. Preliminar, a menționat că a avut calitatea de magistrat și este specializată în domeniul combaterii spălării banilor, având studii de specialitate în străinătate în acest sens și recunoaștere internațională (urmând să solicite suplimentarea probatoriului prin depunerea ultimului titlu care consacră recunoașterea internațională prin includerea ca membru de onoare în prestigioasa enciclopedie Who's Who în America pentru brevetarea standardelor de confiscare de la terți în cauzele în cauzele Alexandru Marian Iancu v. România (application no. 17934/15) și Voiculescu v. România (application no. 493/15) și Camelia Rodica Voiculescu and Others v. România (nos. 502/15, 1559/15, 2836/15 and 2839/15, printre perdenți fiind Societatea Grupul Industrial Voiculescu și Compania S.A.) precum și a înscrișurilor avute în vedere la decernarea premiului, inclusiv pentru prezentarea dificultății confiscării banilor fostei securități, susținută la Institutul Woodrow Wilson din Statele Unite ale Americii, având ca invitați pentru consacrarea prestigiului rezultatului cercetării științifice a Ambasadorului Statelor Unite la Uniunea Europeană, fost Ambasador în România, Hon. Mark Gitenstein și a fostului Ambasador al Statelor Unite în România, Michael Guest, alături de istoricul Dennis Oeletant, specializat pe studierea atrocităților comise de fosta Securitate în România și pe spălarea banilor de către continuatorii în drepturi, respectiv unii din reprezentanții Serviciilor Române de Informații, obiectul spălării banilor fostei securități făcând obiectul judecății cauzei, fiind implicată de-a lungul timpului în soluționarea mai multor dosare complexe privind această infracțiune, inclusiv a dosarului în care a fost condamnat beneficiarul real al reclamantei. Acesta este contextul în care și-a exprimat public opinia cu privire la aspecte îngrijorătoare cu privire la actori relevanți din spațiul public românesc în ce privește fenomenul spălării banilor și al colaborării cu fosta Securitate. Informațiile cuprinse în declarațiile sale, deși existau deja în spațiul public din alte surse, au deranjat reclamanta în contextul în care a făcut parte în 2014 din completul de judecată care a decis condamnarea definitivă a domnului Dan Voiculescu - beneficiarul real al societății reclamante Crescent și GRIVCO - pentru fapte de spălare de bani. Acest act de justiție a fost perceput de domnul Voiculescu ca un atac personal, iar ceea ce a dus la o secvență lungă de acțiuni de hărțuire și intimidare a sa pe parcursul ultimilor 10 ani. Acțiunea din prezentul dosar s-a încadrat în acest tipar. Informațiile la care s-a referit în declarațiile făcute existau deja în spațiul public, instanțele stabiliseră deja cu titlu definitiv o parte din aspectele semnalate de acesta sau au respins cereri similare formulate de GRIVCO pentru atragerea răspunderii delictuale a altor persoane care au asociat în discursurile lor publice reclamanta cu fosta Securitate.

Cu privire la susținerile din cererea de chemare în judecată, s-a precizat că reclamanta a susținut, în esență, că i-ar fi fost afectată imaginea și reputația urmare a declarațiilor apărute în presa națională, în care pârâta s-a referit la informații cu caracter de notorietate privind activitatea societății Crescent/GRIVCO și colaborarea acesteia în sens larg cu fosta Securitate.

Netemeinicia cererii de chemare în judecată. Lipsa întrunirii elementelor răspunderii civile delictuale. Nu este îndeplinită niciuna din condițiile răspunderii delictuale. Nu există faptă ilicită, nici prejudiciu, nici legătură de cauzalitate și cu atât mai puțin vinovăție.

Afirmațiile se încadrează în sfera libertății de exprimare, instanța analizând în ce măsură declarațiile pârâtei sunt de natură să aducă atingere onoarei și reputației reclamantei, dacă atingerea

este semnificativă și dacă poate fi justificată în contextul art. 72 și art. 75 Cod civil, respectiv prin prisma libertății de exprimare garantată de art. 10 CEDO.

Cerințele art.1357 și 1381 Cod civil trebuie analizate în lumina tratatelor internaționale la care România este parte, în special a Convenției Europene a Drepturilor Omului. Dreptul apărut de articolul 10 din CEDO cuprinde și „libertatea de exprimare ce constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una din condițiile primordiale ale progresului sau și ale împlinirii individuale a membrilor săi” și acoperă, „nu numai informațiile sau ideile care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive ori indiferente, ci și pe acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, în absența cărora nu exista societate democratică” (cauza Handyside contra Regatului Unit). Ca atare, faptul că aceste declarații publice îngrijorează sau ofensează de orice manieră reclamanta nu poate reprezenta un motiv per se pentru a fi încadrate automat în sfera ilicitului delictual, din moment ce mi-am exercitat pe această cale dreptul la liberă exprimare, respectiv dreptul de a comenta pe marginea unor informații publice de interes general pentru societatea românească curentă. Mai mult, aceste informații erau deja deschise publicului larg cu mult timp înaintea declarațiilor mele, iar susținerile mele au avut o bază factuală suficientă, după cum voi arăta în continuare.

Afirmațiile exprimate public prezintă suficientă bază factuală. Susținerile prezentate public referitoare la reclamantă reprezintă corolarul unei serii de informații și documente preexistente în spațiul public. Aceste informații au rezultat fie din hotărâri judecătorești publice (rolii.ro, JURI.RO, existente la dosarul cauzei), fie au fost distribuite anterior pe alte canale de distribuție a informației de către terțe persoane - fie acestea jurnaliști de investigație sau alte persoane repute:

a) Hotărâri judecătorești definitive care au constatat calitatea domnului Dan Voiculescu de colaborator al Securității, precum și faptul că acesta este beneficiarul real al societății Crescent și fondator al GRIVCO: Sentința penală nr. 701/2013 pronunțată de Tribunalul București în dosar 25497/3/2012* care constată că Dan Voiculescu este beneficiar real al companiei Grivco SRL (acționar la Crescent); Decizia irevocabilă din 2011 pronunțată de ÎCCJ care constată calitatea de colaborator al fostei Securități a lui Dan Voiculescu pentru turnarea la Securitate a incorporatorului CRESCENT GMBH, al cărei continuator în drepturi este GRIVCO GMBH, respectiv a domnului Gert Lichtblau, "pe care îl băgase deja în colimatorul Securității" conform exprimării plastice a jurnaliștilor RISE;

b) Hotărâre judecătorească definitivă pronunțată de Curtea de Apel Timișoara într-o speță cu obiect similar, în care societatea Crescent pretindea în 2003 daune morale de 10 milioane lei vechi împotriva unor ziariști ca urmare a unor declarații publice ale acestora privind faptul că societatea Crescent al cărei continuator în drepturi este GRIVCO a colaborat cu fosta Securitate. Cererea a fost respinsă ca nefondată, iar apelul declarat de Crescent a fost respins de către Curtea de Apel Timișoara. (a se vedea articolele domnului jurnalist Răzvan Savaliuc, fost jurnalist Ziua, caracatița Grivco și Dan Voiculescu nu se mai poate pretinde victimă), depuse în probațiune;

c) Mențiuni cu privire la raportul de Activitate Suspect (SAR) nr. ROG0009-2015/2016 transmis de autoritățile din Cipru către cele românești care menționează că a fost transmis "cu scopul de a informa autoritățile române despre faptul că acel cont (al Crescent Commercial Maritime Ltd., nn.) aparține Crescent Cipru", „iar beneficiarul real este Dan Voiculescu”. [3] [articol publicat pe site-ul investigațimedia.ro la 19 ianuarie 2020) precum și dovezile că după Revoluție Grivco este alter-ego-ul Crescent, de verificat fiind poziția domnului Minai Lazăr în spălarea fondurilor fostei Securități și rolul acestuia în ICE Dunărea;

d) Articol care a făcut la raportul experților canadieni referitor la deturnarea de bani „Există indicii privind utilizarea conturilor firmei Crescent pentru deturnarea unor fonduri valutare.... Societatea a avut o poziție privilegiată, (menționează M.Isărescu) Celebrul raport secret „R”, realizat în 1990 de experți canadieni, privind deturnarea a zeci de milioane de dolari din conturile ICE

Dunărea, către firma cipriotă Crescent, a fost anulat prin declarațiile date de trei ofițeri români și o verificare sumară " (articol publicat pe evz.ro[41 la 12 aprilie 2014)

e) Rezultatele cercetărilor jurnaliștilor de investigație (depusse spre dovedire [5]) "John Edmgton, șeful Crescent Austria a declarat bancherilor ciprioți ca firma era proprietatea lui Ceausescu". (Analiza aparținând Răzvan Savaliuc, Adina Anghelescu, publicată pe HotNews la 9 septembrie 2004); "în cartea sa, Voiculescu îl învinovățește chiar pe Edgington de propagarea ideii că firmele Crescent ar fi aparținut Securității: "Fapt este că fabulația ulterioară despre relația Crescent-Securitate-Ceaușescu a apărut exclusiv de la John și Annemarie Edgington."(Analiza aparținând Rise Project, 24 martie 2015). "Firma Crescent Austria, companie care se află la temelia imperiului politico-financiar al lui Dan Voiculescu, își găsește rădăcinile în colaborarea lui Dan Voiculescu cu Securitatea. Deși Dan Voiculescu a negat legăturile dintre Crescent și Securitate, RISE Project a găsit documente care au arătat că filiala din Austria a Crescent a fost înființată de către un cetățean german a cărui racolare a fost propusă Securității chiar de către Dan Voiculescu." (Analiza aparținând Rise Project, 5 august 2014).

Înființată de regimul comunist în anii '80, Crescent este una dintre firmele prin care statul român și-a derulat operațiunile de comerț exterior până la Revoluția din 1989. Dan Voiculescu a fost, formal, directorul Crescent. Presa română a scris în repetate rânduri despre legăturile dintre offshore-ul Crescent și Dan Voiculescu. În ciuda tuturor informațiilor și documentelor prezentate public de presa ultimilor 30 de ani în susținerea faptului că importantul patrimoniu al Crescent a fost „moștenit” de Voiculescu în 1990, acesta s-a încăpățânat și a afirmat în continuare, explicit, că nu el este în spatele firmei cipriote.

Centrul de Investigații Media (CIM) a publicat noi informații și documente oficiale menite să arate că, în ciuda susținerilor sale publice repetate, Dan Voiculescu este în spatele offshore-ului Crescent chiar și după condamnare. (Centrul de Investigații Media, Ovidiu Vanghele, 19 ianuarie 2020[6]. "Ca liderul PUR nu e deloc pur din acest punct de vedere o arata o mulțime de dovezi publicate în presa, privind afacerile necurate ale firmei CRESCENT, ajunsa de notorietate datorita legaturilor cu acea parte a Securității implicata în strângerea "banilor negri" pentru Ceausescu sau în "operațiuni speciale" ale politiei politice comuniste." (articol scris de Razvan Savaliuc, publicat pe hotnews.ro, 7 septembrie 2004[7])

f) Declarații publice ale altor politicieni "Contract de împrumut între Crescent, firmă a fostei securități și S.C. Media Casa Press SRL, firmă parte a trustului turnătorului Felix, administrată de doamna Firea. Fostul președinte (Traian Basescu n.n) a acuzat că, în acel caz, « era o spălare de bani, un transfer din banii firmei Securității în firma Grivco[8]»".(Articol publicat pe ziare.comr. 91.18 martie 2015).

Un aspect pe care reclamanta îl omite este că pârâta nu a exprimat un adevăr absolut prin declarațiile făcute și nu a susținut că toate aspectele semnalate ar fi fost constatate personal în virtutea calității de magistrat. Din contră, făcând referire în cuprinsul declarațiilor la surse publice, a lăsat să se înțeleagă că informația urmează să fie verificată ulterior de organele judiciare corespunzătoare. Suma estimată ca fiind produsului delapidării fondurilor fostei Securități supuse spălării banilor în forma și continuată a rezultat din raportul ICE Dunărea privind tranzacțiile din 1982-1989, atașat prezentei (a se vedea raportul ICE Dunărea atașat prezentei, pe care l-a solicitat a fi administrat probei cu înscrisuri). Ca atare, declarațiile sale publice indicate de reclamantă s-au subsumat exercitării dreptului la liberă exprimare pe care orice persoană îl are în temeiul Constituției României și a prevederilor CEDO, fără să îmbrace forma unei fapte ilicite delictuale având în vedere (i) justificarea interesului public general în exprimarea acestor îngrijorări, dar și faptul că (ii) afirmațiile au o bază factuală solidă, astfel încât prima condiție pentru antrenarea răspunderii civile delictuale nu este îndeplinită.

Inexistența unui prejudiciu. Prejudiciul moral ales de către reclamantă este susținut a fi reprezentant de deteriorarea imaginii sale, ca urmare a declarațiilor mele publicate de presa din România. De asemenea, s-a susținut că o serie de parteneri contractuali ar fi decis încetarea relațiilor

ca urmare a acestor declarații. Nu există niciun astfel de prejudiciu: reclamanta este alter-ego al unei societăți off-shore înființate într-un paradis fiscal pentru spălarea banilor fostei Securități, iar afirmațiile publice au fost făcute majoritar în presa românească, precum și în cadrul unor prezentări în SUA. Reclamanta este o societate conținătoare în drepturi al unei firme notorii înființate pentru spălarea banilor fostei Securități, având ca și fondator pe beneficiarul real al firmei Crescent și nu a justificat încă modul în care i-a fost afectată reputația în relații contractuale cu parteneri din Grecia prin afirmații făcute pe piața din România sau în SUA cu privire la informații care existau deja în spațiul public. Oricum, pentru lezarea unei reputații aceasta trebuie să preexiste. Imaginea Crescent/alter-ego-ului Grivco era deja afectată - deopotrivă prin existența în spațiul public a acelorași informații, dar și a altora - cu mult timp înaintea declarațiilor sale ce au făcut obiectul acțiunii; informațiile erau deja publice cu mult timp înaintea susținerilor pârâtei, așa încât nu aveau aptitudinea de a prejudicia. Așa cum a arătat, din moment ce informațiile deja vehiculau la nivel public, nu s-a putut susține că declarațiile pârâtei ar fi cauzat vreun prejudiciu reclamantei. Ca atare, subsemnata nu poate fi obligată la plata unui pretins prejudiciu, care și în măsura în care ar fi fost produs, s-a născut anterior declarațiilor pârâtei.

Lipsește probele privind existența unui prejudiciu material. Simpla indicare a unei corespondențe cu un partener contractual care ar fi încetat un contract nedezvăluit ca urmare a declarațiilor mele este departe de orice standard probatoriu.

Inexistența unei legături de cauzalitate. Aspectele afirmate public de reclamantă se aflau deja în spațiul public, fuseseră publicate de jurnaliști de investigație, iar instanțele de judecată stabiliseră deja că publicarea acestor informații s-a făcut cu respectarea legii. Totodată, ceea ce a afectat într-adevăr reputația reclamantei a fost condamnarea definitivă a beneficiarului său real pentru fapte de spălare de bani. La această concluzie au ajuns nu doar procurorii DNA (sub conducerea actualului procuror european), dar și de către două complete diferite de judecată, corespunzător cele două grade de jurisdicție. Faptul că terții aflați în relații contractuale cu reclamanta nu au fost deranjați de o condamnare definitivă pentru criminalitate organizată, ci de informații deja existente în spațiul public cu privire la legăturile cu fosta Securitate arată că (i) cel mai probabil, acești terți nu sunt terți, ci alte avataruri ale lui Dan Voiculescu (cum este și reclamanta) și (ii) motivul real al acțiunii de față este hărțuirea mea.

Inexistența vinovăției. Nici cea de-a patra condiție nu este îndeplinită, exprimarea declarațiilor publice nefiind făcute cu intenția de a păgubi sau de a obține un avantaj propriu, astfel cum susține în mod eronat reclamanta. În realitate, a adus în atenția publicului larg aceste informații pentru că este un subiect de interes public (inclusiv pentru organele penale) și sunt în mod legitim și efectiv îngrijorată de o problemă sistemică la nivelul societății românești, care nu reușește încă să lupte cu criminalitatea organizată asociată cu elemente ale fostei Securități. Opiniile sale sunt judecate de valoare, pentru care, contrar solicitărilor reclamantei, nu se impune proba verității, fiind suficientă dovedirea bazei factuale din spatele declarațiilor. Mai mult, limitele dreptului la liberă exprimare nu sunt stabilite în raport de caracterul favorabil sau nefavorabil al informațiilor difuzate, motiv pentru care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în mod repetat necesitatea dovedirii neechivoce, pe lângă celelalte condiții, a intenției de a defăima și totodată a prejudiciu pentru constatarea caracterului ilicit al faptei.

În acest sens, din analiza atitudinii sale subiective în raport atât cu baza factuală a afirmațiilor, cât și cu scopul demersului educativ (raportat la calitatea de specialist în spălare de bani), instanța urmează să observe că a urmărit exclusiv informarea opiniei publice asupra unor chestiuni de interes public. De altfel, așa cum a mai subliniat Curtea de la Strasbourg, colaborarea persoanelor cu fosta Securitate reprezintă un subiect de interes major pentru societatea românească, astfel încât aducerea în discuție a acestui subiect reprezintă, pe de o parte, expresia exercitării dreptului la libertate de exprimare pentru pârâtă, iar, pe de altă parte, expresia exercitării dreptului la informare pentru toți cetățenii. În acest sens, judecătorul european a stabilit că atunci când are de protejat reputația altora, libertatea de exprimare trebuie să acopere ideile și informațiile dezbătute în

arena politică sau în alte domenii apreciate ca fiind de interes public, în asemenea situații, neexistând doar obligația de a se comunica astfel de informații ci și dreptul publicului, de a le primi (cauza Bjork Eiosdottis c. Islandei). Faptul că a avut calitatea de magistrat (la momentul declarațiilor și în prezent fiind suspendată din funcție[10]) nu poate conduce la altă concluzie, libertatea de exprimare fiind un drept fundamental ce aparține tuturor cetățenilor. Din contră, în jurisprudența CEDO aceasta a constatat că atunci când afirmațiile exprimate public reprezintă o problemă extrem de sensibilă cu privire la aspecte de corupție, spătare de bani sau alte aspecte îngrijorătoare pentru sistem, exprimarea acestora de către un magistrat este protejată de libertatea de exprimare și reprezintă "punerea în discuție a unei chestiuni de interes public, care ar trebui să fie deschisa dezbaterilor publice într-o societate democratică."

Inadmisibilitatea solicitării de daune morale de către persoana juridică. Sarcina probei.

Reclamanta nu poate pretinde daune morale pentru încălcarea dreptului la imagine, independent de orice daune materiale, întrucât "imaginea" sa, înțeleasă ca reputație profesională, face parte din fondul de comerț și are o valoare economică.

Orice prejudicii de imagine sau reputație pretinse trebuie întotdeauna subsumate unui prejudiciu material, astfel încât prejudiciile morale nu pot fi de principiu acordate, decât în măsura dovedirii prejudiciilor materiale. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit în acest sens: „Oricum, eventuala prejudiciere a dreptului la imagine a unei persoane juridice este cuantificabilă prin analiza indicilor financiari contabili ai acesteia respectiv printr-o eventuală diminuare a cifrei de afaceri sau a profitului înregistrat de societate, în temeiul unei expertize sau a altor mijloace de probă”.(Decizia nr. 1454 din 27 mai 2015, Secția a II-a civilă [12]).

Afirmațiile reclamantei referitoare la existența unor prejudicii nu țin loc de probă, nici măcar când sunt dublate de declarații neverosimile ale unui terț despre care nu este clar că este terț și cu atât mai puțin serios.

Concluzie. Potrivit Curții Europene pentru Protecția Drepturilor Omului, "într-o societate democratică, puterile publice se expun, în principiu, controlului permanent din partea cetățenilor, și, sub rezerva bunei-credințe, fiecare poate atrage atenția opiniei publice asupra situațiilor pe care le consideră ilegale" (cauza Vides Aizsardzibas Klubs c.Lettoniei). Demersul reclamantei trebuie respinsă ca vădit neîntemeiat. Orice altă soluție ar reprezenta negarea dreptului meu la liberă exprimare și o formă de cenzură asupra exprimării unor aspecte de interes public pentru societatea românească. Valențele dreptului la libertate la exprimare au fost în mod exemplar redade prin sentința de fond. În plus, să se constate pe calea considerentelor că acțiunea este în realitate un abuz și o formă de hărțuire gratuită la adresa mea.

În drept: art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența obligatorie a instanței de la Strasbourg

Probe: înscrisuri, martori, interogatoriu.

În cadrul probei cu martori, s-a solicitat audierea, în calitate de martor a domnului Dan Voiculescu, cu domiciliul în Corbeanca, strada Laguna Albastră, nr.110, județul Ilfov. Teza probatorie: beneficiariatul real, actionariatul și afacerile Crescent, și alter-ego-ului Grivco de la înființarea Crescent Commercial Maritime LTD și până în prezent. Pentru prezenta cauză, a va pune accent, în cadrul audierii, pe relațiile Crescent-ICE Dunărea; audierea, în calitate de martor, a domnului Mihai Lazăr, fost director comercial al ICE Dunărea, și reprezentant legal persoană juridică Grivco, alter-ego-ul Crescent, pe marginea relațiilor derulate între ICE Dunărea-Crescent (alter-ego-ului Grivco), spălarea banilor fostei Securități prin intermediul Crescent, Grivco și a afiliaților, și obligarea acestuia de a depune toate înscrisurile bancare și comerciale referitoare la istoricul și situația financiară a Crescent Commercial Maritime Ltd, Crescent GmbH-Filiala Austria, Grivco SRL, Grivco GmbH Falimentul Grivco GmbH. Domnul Mihai Lazar va fi audiat, cu respectarea garanțiilor dreptului la un proces echitabil și cu privire la încercarea de spălare a produsului infracțiunii Grivco prin tipologia shadow-banking/ insolventei societăților Wise și Grivco, urmând să solicite distinct și atașarea dosarelor 34387/3/2019 și 34387/3/2019 ale

Tribunalului București, secția a VII-a, unde exista dovezile procedurii de spălarea a produsului direct al infracțiunii din ICA, precum și a înscrisurilor pe care le-a solicitat la formularea cererii de intervenție, cu următorul conținut: „Camelia Bogdan <camibogdan@gmail.com. În drept, s-au invocat dispozițiile art. 254 alin 2. Cod procedură civilă, existând o nevoie de administrării probei din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea. Mutatis mutandis, era o imposibilitate legală de prevedere din partea sa după pronunțarea cauzelor Voiculescu împotriva României, că domnul Dan Voiculescu neagă implicarea în spălarea banilor fostei Securități cu concursul foștilor directorilor de la ICE Dunărea, printre care și reprezentantul legal al Grivco, domnul Mihai Lazar. Audierea domnului Mihai Lazar este necesară și pentru evidențierea rolului acestuia în directoratul Crescent, după condamnarea definitivă a domnului Dan Voiculescu; citarea domnului Mihai Lazar la sediul Grivco: Municipiul București, sector 1, șos. București-Ploiești, nr.15, Biroul nr.1 + Biroul nr. 2, et.5 (cod poștal: 13682), având în vedere că este reprezentantul legal al societății. În cadrul probatoriului, pe lângă linkurile și înscrisurile la care s-a referit în cuprinsul întâmpinării, s-a solicitat încuviințarea următoarelor probe: înscrisuri - cele anexate întâmpinării, depuse la dosarul de fond sau a căror utilitate va rezulta pe parcursul cercetării judecătorești; interogatoriul reclamantei cu privire la faptele personale ale societății relevante în stabilirea situației de fapt în prezentul dosar.

În temeiul art. 293 Cod procedură civilă, obligarea reclamantei să depună la dosarul cauzei: extras din Registrul Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industriei și Turismului Republicii Cipru și Republicii Austria în care să fie evidențiate toate persoanele fizice care au puterea de reprezentare a societății Crescent Commercial Maritime Ltd, Crescent GmbH, Grivco GmbH față de terți; actul constitutiv al societății Crescent Commercial Maritime Ltd., Crescent GmbH, Grivco GmbH față de terți; statutul și dovada constituirii capitalului social la înființarea societății, precum și a persoanei care a depus capitalul social al acesteia; conturile și transferurile efectuate prin intermediul acestora de către beneficiarul real al societății Crescent Commercial Maritime Ltd., Crescent GmbH, Grivco GmbH față de terți și de către alte persoane cu drept de semnătură asupra acestora din 1982 și până în prezent; menționând că cele solicitate sunt documente constitutive ale societății, aflate în mod cert în posesia acesteia, chiar reclamanta a făcut referire la modalitatea sa de înființare și înscrisurile au înrăurire asupra stabilirii adevărului în prezenta cauză.

În temeiul art. 298 Cod procedură civilă, obligarea Registrului Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industriei și Turismului Republicii Cipru să comunice la dosarul cauzei următoarele: extras din Registrul Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industriei și Turismului Republicii Cipru în care să fie evidențiate toate persoanele fizice care au puterea de reprezentare a societății față de terți, dar și calitatea de beneficiar real al Crescent Commercial Maritime Ltd., Crescent GmbH, Grivco GmbH față de terți, precum și transferurile efectuate de Crescent Commercial Maritime Ltd., Crescent GmbH, Grivco GmbH de la înființare și până în prezent; actul constitutiv al societății Crescent Commercial Maritime Ltd., Crescent GmbH, statutul și dovada constituirii capitalului social la înființarea societății, precum și a persoanei care a depus capitalul social al acesteia.

În baza art.298 Cod procedură civilă, obligarea Ministerului Justiției -Registrul Beneficiarilor reali ai Asociațiilor și Fundațiilor să comunice lista asociațiilor și fundațiilor în care dl Dan Voiculescu are calitatea de beneficiar real precum și stadiul prelucrării informațiilor existente la MJ privind obligațiile de identificare a beneficiarilor reali ai fundațiilor domnului Dan Voiculescu constituite pe patrimoniul Crescent/Grivco. În răspuns de vor menționa și motivele care au împiedat asupra procesării la timp a identificării beneficiarului real al domnului Dan Voiculescu, dar și identitatea persoanelor fizice răspunzătoare de îndeplinirea acestor obligații pe Legea spălării banilor;

În baza art.298 Cod procedură civilă, s-a solicitat BNR, BCR, BRDE, Alpha Bank, Banca Națională a Greciei/Austriei, depunerea documentației de creditare cu privire la conturile deschise de reclamantă/conturile în care s-au primit bani de la reclamantă de către companiile Grivco, Wise Srl,

Facias, Fundația Dan Voiculescu, alte companii al căror beneficiar real este Dan Voiculescu precum și precizări privind aducerea la îndeplinire a obligațiilor de prevenire a spălării banilor și de identificare a beneficiarului real: efectuarea unei comisii rogatorii în Cipru/Austria pentru identificarea conturilor reclamantei și a transferurilor efectuate prin intermediul acesteia la Banca Națională din Cipru; emiterea unei adrese la Registrul Companiilor din cadrul Ministerului Energiei Comerțului Industrii și Turismului Republicii Cipru pentru identificarea transferului de acțiuni și a altor mișcări pe conturile reclamantei după rămânerea definitivă a deciziei de condamnare a domnului Dan Voiculescu, prin decizia nr.888/8.08.2014 a Curții de Apel București, secția a II-a penală, precum cele din 15.05.2015; emiterea unei adrese la Grivco, al cărei beneficiar real este domnul Dan Voiculescu și ultim beneficiar real este domnul Mihai Lazar, pentru atașarea la dosarul cauzei inclusiv prin procedura asigurării de dovezi a înscrisurilor referitoare la înființarea Crescent GmbH înființate de reclamantă rămase în Arhiva Grivco, ca urmare a falimentului Grivco Gmhh conform mențiunilor de la Notariatul de Stat din Austria; obligarea reclamantei să depună relații privind calitatea de acționar/fondator al acesteia și al reprezentanților legali în actionariatul/structurile înființate de către fundațiile/societățile/entitățile înființate de reprezentanții legali/beneficiarii reali de la înființare până în prezent; emiterea de adrese la SRI/SIE/CSAT privind înființarea fundației Crescent/Grivco din 1982 până în prezent; emiterea unei adrese la reclamanta privind depunerea tuturor înscrisurilor privind legătura privilegiată între Crescent și ICE Dunărea, precum și justificarea sumelor rămase în patrimoniul reclamantei ca urmare a patrimoniului aflat la ICE Dunărea; depunerea de reclamanta de precizări privind locul de muncă/atribuțiile/fișa postului domnului Dan Voiculescu la reclamanta și condițiile eliberării cărții de muncă a acestuia de către agenția de plasament ARGUS; emiterea unei adrese la reclamanta în care să se precizeze rolul reclamantei în activitățile de comerț exterior derulate de ICE Dunărea; emiterea unei adrese la reclamanta din care să se precizeze toate deconturile plătite ICE Dunărea precum și justificarea acestora; emiterea unei adrese la Arhivele Naționale pentru Depunerea Arhivei ICE Dunărea, dar și a altor înscrisuri care atestă implicarea Crescent și a afiliaților dar și a domnilor Dan Voiculescu și Mihai Lazar, în activitățile de comerț exterior derulate de ICE Dunărea ; oricăror alte probe a căror necesitate va rezulta din cercetarea judecătorească sau din apărările părților, precum și dovezi al calității de împuternicit/beneficiar real al reclamantei a domnului Dan Voiculescu, condamnat definitiv la 10 ani de închisoare și aducerea la bugetul de stat a peste 100 milioane EUR, conform deciziei nr.888/8.08.2014 a Curții de Apel București, secția a II-a penală.

S-a solicitat și emiterea unor adrese la Judecătoria Sector I - Arhivă pentru depunerea la dosarul cauzei a dosarelor fundației Crescent/Fundația Dan Voiculescu, dar și a fundației Facias, finanțate cu fondurile alter-ego-ului reclamante, atașarea deciziei 888/08.2014 a Curții de Apel București, secția a II-a penală, pentru dovedirea calității de beneficiar real al Grivco a domnului Dan Voiculescu, dar și pentru dovedirea împrejurării că bunurile companiei sunt supuse în prezent confiscării speciale, pentru executarea ordinului de confiscare ad valorem cuprins în decizie. S-a precizat că decizia este publicată pe portalul iuri.ro și ca a atașat la dosarul de fond Decizia 85/25.01.2016 a Curții de Apel București, Curtea a II-a penală prin care Curtea de Apel București a constatat că nu există nicio nelămurire în decizia penală 888/8.08.2014.

S-a precizat că apelanta GRIVCO este datoare statului român cu obiectul recuperării produsului infracțiunii rezultat din privatizarea frauduloasă a Institutului de Chimie Alimentară (dosarul ICA), corolar deciziei nr. 888/8.08.2014, a cărei atașare o solicit în apărare, pentru a atesta calitatea de beneficiar real al domnului Dan Voiculescu, fiind relevantă și declarația din 7.07.2014 dată în fața instanței de apel, dl. Dan Voiculescu declarând că nu știe ce este beneficiarul real, dar că GRIVCO este copilul lui. Pentru această teză probatorie, solicit în apărare atașarea în întregul a dosarului nr. 25437/3/2012** de la Curtea de Apel București dar și a dosarelor de prima instanță și a dosarelor de urmărire penală atașate. Precizez că sustragerea de la recuperarea produsului infracțiunii de către GRIVCO prin coniventa ANTENA 3 GROUP/ANABI/ANAF dar și a Judecătoriei Sectorului I dosar nr. 27473/299/2018*), care a refuzat intabularea produsului infracțiunii în favoarea Statului român,

cu mențiunea ca are deschisa o acțiune la CEDO, desi CEDO a declarat inadmisibilă acțiunea GRIVCO si a antecesorilor domnului DAN VOICULESCU - Voiculescu v. România (application no. 493/15) and Camelia Rodica Voiculescu and Others v. România (nos. 502/15,1559/15, 2836/15 and 2839/15)) dar si prin fapta judecătorului Sterica Toma la care se face referire in articolul din prezenta cauza încalcă VALENȚELE STATULUI DE DREPT.

Pentru aceasta teza probatorie, s-a solicitat în apărare atașarea în integrum a dosarului nr. 27473/299/2018* de la Curtea de Apel București dar si întreaga documentație de atribuire a produsului infracțiunii lui DAN VOICULESCU, care deține 100 suta din Fundația Dan Voiculescu pentru Dezvoltarea României, care este acționar la Antena Group SA, căruia ANABI i-a restituit produsul infracțiunii. Pentru teza probatorie că domnul DAN VOICULESCU, beneficiar real al Antena Group a cumpărat cu 43 de milioane de lei fără TVA - 51 de milioane de lei cu TVA, adică peste 10 milioane de euro fostul sediu ICA confiscat de la Dan Voiculescu în baza deciziei de condamnare pentru spălare de bani la 10 de închisoare din 8 august 2014, tranzacție ce a avut loc pe data de 20 august, când a fost cea de-a patra licitație pentru vânzarea imobilului de 29.220 mp din strada Gârlei 1D (fostul sediu al Institutului de Cercetări Alimentare), conform anunțului ANAF - Direcția generală Executări silite cazuri speciale, cu mențiunea ca licitația a pornit de la suma de 51 de milioane de lei fără TVA și s-a ajuns la negociere directă întrucât s-a prezentat doar Antena Group., banii fiind virăți în conturile ANAF în termenul de 5 zile lucrătoare, solicit în apărare o adresa la ANAF si la ANABI, pentru a se depune documentația de atribuire a fostului sediu al ICA unei entități controlate de distinsul condamnat DAN VOICULESCU, cel mai cunoscut seculist kleptocrat din România, asa cum este descris in raportul OXFORD ANALYTICA Oxford Analytica Report, Oxford Analytica (2022), "President is eroding Romania's pluralist democracy," dar si în prestigioasa publicație DemDigest:Democracy Digest (2021), Romania's kleptocratic 'Long Shadow' targets anti-corruption advocates. S-a precizat ca ține de ABC-UL oricărui proces de recuperare a produsului infracțiunii faptul ca infractorii nu profita de pe urma săvârșirii de infracțiuni nici direct si nici prin interpuși. Facilitarea recuperării produsului infracțiunii de infractor, prin societățile controlate de aceștia, fără ca infractorul să achite produsul infracțiunii către stat, atrage per se condițiile de tipicitate a complicității la spălare de bani în concurs cu abuzul in serviciu. Totodată, s-a solicitat atașarea tuturor dosarelor prin care reclamanta a solicitat revizuirea/temporizarea executării ordinului de confiscare a produsului infracțiunii, prin emiterea unei adrese care Tribunalul Bucuresti urmând a se verifica si stadiul tuturor dosarelor înregistrate de grivco/cccai si de inculpații din dosarul ICA, cu mențiunea stadiului rămânerii definitive a acestora; a atașat si înscrisurile atașate de unde rezulta calitatea de beneficiar real al Crescent a domnului Dan Voiculescu, cu solicitarea că în apărare să atașeze dosarul primei instanțe 25497/3/2012** în integralitate, adică cu dosarul de urmărire penală, pentru a observa rolul Crescent, firmă a fostei Securități, al cărei beneficiar real este domnul Dan Voiculescu, în privatizarea frauduloasa a Institutului de Chimie Alimentară, definitive, motivate de apărător, cu mențiunea că pentru respectarea principiului nemijlocirii a solicitat atașarea în integrum a deciziei nr.888/8.08.2024 a Curții de Apel București, sectia a II-a penală, dar si a declarației domnului Dan Voiculescu, colaborator al fostei securități, calitate recunoscuta prin hotărâri definitive ale instanțelor, din 7.07.2014 date in fata Curții de Apel București si menționata în dosarul în care s-a pronunțat decizia nr.888/8.08.2024 a Curții de Apel București -Sectia a II -a penala, de unde rezulta că Grivco, grupul Dan Voiculescu este copilul lui.

S-a redat ad litteram ce a reiterat Curtea de Apel București în decizia nr.888/08.08.2014 si prin decizia 85/25.01.2016, motivată de reclamantă.

Reclamanta a solicitat a se acorda atenția cuvenita si declarației domnului DAN VOICULESCU DIN 7.07.2014 de unde rezultă că este beneficiar real si al GRIVCO, alter-ego-ul CRESCENT în Romania pe care o numește ca fiind copilul lui. Atașarea deciziei penale nr.85/A din 25.01.2016, pentru a putea observa, începând de la p.18, rolul CRESCENT, GRIVCO si BIOPROD, al ale căror beneficiar real este domnul DAN VOICULESCU, la privatizarea ICA. Conchide, apreciind că, din acțiunea GRIVCO rezultă că motivul dirimant al interesului procesual derivă din

reproducerea în țară a concluziilor cercetărilor științifice și a prezentărilor susținute onorând invitațiile pe care le primesc în mod constant la DEZBATERI CU CARACTER ȘTIINȚIFIC ÎN MATERIA COMBATERII SPĂLĂRII BANILOR ȘI RECUPERĂRII PRODUSULUI INFRAȚIUNII, în scop de plictisire și intimidare (aflând de aceasta acțiune înregistrată pe rolul Tribunalului București semnată de actualul ultim beneficiar real al CRESCENT și GRIVCO, domnul Mihai Lazar, care se încadrează pe același tipar al acțiunii înregistrate în 2021, corolar susținerii unui keynote address la Indiana University și a unui interviu cu domnul Ambasadorul Lee Feinstein. Din presă, înainte ca acțiunea să fie înregistrată în portalul instanțelor). Din accesarea surselor deschise, a aflat că demersurile GRIVCO se multiplică proces-976667 înainte ca să fie citată oficial.

În acest sens, s-a apreciat că este necesar ca prima instanță să constate că beneficiază de protecție conform legislației comunitare și Recomandărilor Consiliului Europei în materie ANTI-SLAPP. În acest sens, a precizat în fața instanței de apel în speță Crescent, introdusă de directorul reclamantei Grivco (16977/299/2020) că în dosarul nr.14306/3/2021**, introdusă de directorul reclamantei Grivco care este și directorul reclamantei Crescent că va solicita un aviz consultativ Curții Europene a Drepturilor Omului privind incompatibilitatea art.6., art.10 și art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cu încurajarea oligarhilor fostei Securități și ai beneficiarilor reali ai societăților în care oligarhii beneficiază ca împuterniciți (cum este cazul GRIVCO, al cărei adevărat beneficiar real este domnul Mihai Lazar) de a o hărțui în instanțele din România, de a trimite scrisori denigratoare la toate organizațiile la care magistratul care a dispus confiscarea de la recurentă prin hotărâre de pionierat evidențiată de CEDO în materie de confiscare de la terți împotriva recurente în cauza nr. 2839/15 (Grupul Industrial Voiculescu și Compania S.A.) în scop de răzbunare conjunct cu cointeresarea propriilor copii (e.g. notarul Mihai Sabina din cadrul Biroului Notarial Jura, fiica domnului Mihai Lazar, directorul și adevăratul beneficiar al GRIVCO, care a legalizat o declarație cu caracter extrajudiciar dată de către Gheorghiu Dumitru, în data de 18 februarie 2015 la ora 16.45, existând suspiciunea rezonabilă, care ar trebui investigată de autorități, ca doamna notar Mihai Sabina a știut sau a trebuit să cunoască că declarația legalizată nu corespunde adevărului și că va fi folosită în mod ilegal pentru recuperarea de la stat a sediului GRIVCO prin Antena Group SA, existând de asemenea suspiciunea rezonabilă care ar trebui investigată de autorități, ca notarul Mihai Sabina a fost în conflict de interese la momentul legalizării declarației (fiind/devenind acționar ANTENA GROUP SA, așa cum rezultă din declarația de avere a soțului, publicată pe site-ul Senatului României la adresa <https://senat.ro/Declaratii/Senatori/2020/a.mihai.alfred.laurentiu.antonio.14.06.2023.pdf>), pentru reîntrarea în posesie prin orice mijloace a fostului sediu al Institutului de Chimie Alimentară, situat în Gârlei 1 uzurpat de GRIVCO, conform deciziei penale definitive nr.888/8/08/2014, Secția a II-a penală, într-un complet prezidat de recurenta - intimată Camelia Bogdan.

2. Sentința pronunțată de Tribunal

Prin sentința civilă nr.610 din data de 30.04.2025 pronunțată de Tribunalul București – Secția a-III-a Civilă, s-a respins, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată formulată de către reclamanta Societatea Grupul Industrial Voiculescu și Compania S.A., în contradictoriu cu pârâta Camelia Bogdan.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut în esență că, reclamanta nu a negat și/sau contestat faptul/ afirmația / observația/ premisa din conținutul articolului publicat în ziarul on line The Epoch Times, în data de 20.08.2024, cu titlul, textual : "Statul de drept e în disoluție"..., și exprimat în sensul „ Contactată de Epoch Times, Camelia Bogdan, judecătore care, a fost suspendată din magistratură după condamnarea lui Voiculescu și a fost apoi hărțuită ani de zile în instanțe de compania acestuia „, ;

- în continuarea premisei mai sus constatate și menționate, conținutul articolului și, mai ales/ exact, ansamblul conținutului articolului mai sus menționat a vizat, în mod direct, Statul Român, prin autoritățile sale/ Securitate/Servicii/Curte de Apel, dar și, în mod indirect/ adiacent, pe numitul Dan Voiculescu și fapte exclusiv ale acestuia și pentru care, de altfel, a și fost condamnat

definitiv, iar nicidecum fapte ale reclamantei („*Iar domnul Dan Voiculescu trebuie să aducă la stat nu doar prejudiciul ICA, ci și produsul infracțiunii delapidării fondurilor Securității, PRIN Crescent și Grivco, estimat la 4.4 miliarde de dolari, ce urmează a fi actualizați cu rata inflației*„ ; or, simpla prepoziție „*prin*„ din cuprinsul articolului nu are nici natura și nici aptitudinea de a atribui în persoana actuală a reclamantei, direct, expres, neechivoc și exclusiv acesteia, vreo faptă anume/certă și de natura infracțională ; în atare vădite condiții obiective, s-a constatat și s-a reținut că reclamanta a apreciat și interpretat, în mod vădit subiectiv, trunchiat și tendențios, exclusiv paragraful/alăturarea de cuvinte din articolul de presă invocat, respectiv extrăgându-l din contextul și realitatea factuală și obiectivă a acestuia;

- de altfel, s-a mai constatat și s-a reținut faptul că, la solicitarea expresă a trustului de presa Epoch Times, pârâta, în virtutea calităților sale publice, notorii și, implicit, necontestabile, atât de fost magistrat activ (ce a pronunțat chiar decizia definitivă de condamnare penală a numitului Dan Voiculescu), cât și de expert internațional în domeniul combaterii spălării banilor, cu activitate didactică/de cercetare actuală și continuă sub acest aspect, în virtutea exercitării dreptului său la liberă exprimare (art. 10 CEDO) și-a exprimat o simplă opinie/o judecată de valoare/o apreciere personală (*în privința căreia, potrivit chiar jurisprudenței CEDO, nu se impune proba verității*), cu privire la o fază esențială a procesului penal, respectiv cea de executare, chiar și silită, a unei hotărâri penale de condamnare, în care pârâta a pronunțat și motivat / argumentat chiar hotărârea definitivă de condamnare, ansamblul opiniei/ aprecierii /20.08.2024 având o bază factuală mai mult decât consistentă și rezultând chiar din conținutul propriei hotărâri judecătorești nr. 888/08.08.2014) pronunțată în dosarul penal nr. 25497/3/2012**, dar și din informațiile și documentele publice expuse/ menționate, printre altele, și la punctele a) – f) din întâmpinarea depusă în prezentul dosar, și cu privire la care reclamanta nu a contestat caracterul lor real/existent. Prin urmare, având în vedere și istoricul factual mai sus prezentat, dar și expertiza în domeniul său de cercetare/pregătire, pârâta are, deopotrivă, atât dreptul de a raționa, de a realiza/efectua propriile conexiuni raționale/intelectuale/profesionale prin raportare, dar și prin coroborarea informațiilor/a celor din documentele deja cunoscute prin prisma îndeplinirii funcției de magistrat, dar și a celor publice deja existente, dar și dreptul de a le expune publicului larg, și, astfel, a satisface interesul acestuia, ori de câte ori îi este solicitat/ se apelează la a sa expertiză, mai cu seamă de către și prin intermediul presei, care dorește, dar și trebuie să informeze / să aducă la cunoștința publicului informații și /sau opinii avizate în domenii de larg, actual și real interes pentru acesta .

Or, în condițiile în care atât procesul penal (cel puțin dosarul nr. 25497/3/2012**), dar și obiectul, părțile /calitatea părților și participanții la acesta, deopotrivă au fost, dar și sunt notorii și de interes public pentru cetățenii României, toate acestea făcând obiectul constant/periodic al știrilor, presei scrise și audio -vizuale, al dezbaterilor publice din presa importantă /mainstream din România, și, totodată, având în vedere, ca și premise originare și constante ale procesului penal, condițiile speciale/ extraordinare atribuite acestuia atât prin calitatea de persoană publică și, astfel, notorietatea numitului Dan Voiculescu, și, implicit, a condamnării acestuia, dar și prin interesul real al publicului larg pentru modul în care Statul Român abordează, gestionează și soluționează actele de corupție și/sau în domeniul economic, în sensul lor larg, nici în prezenta speță nu se mai poate pune în discuție și/sau la îndoială văditul și actualul/constantul interes public și pentru modul și circumstanțele în care se desfășoară/ are loc efectiv o executare a unor dispoziții judiciare de condamnare, penale și/sau civile, fie direct și voluntar de către o persoană publică/ notorie, condamnată definitiv, fie prin modul în care, la rândul său, Statul Român procedează la punerea în executare silită a unei astfel de hotărâri penale definitive. Prin urmare, și la data, momentul și circumstanțele apariției articolului de presă/20.08.2024, opinia pârâtei, fost titular al completului de judecată, ce a cercetat, a apreciat și a dispus asupra ansamblului probator în procesul penal, este, fără nicio îndoială, una care răspunde constantului interes general al publicului sub toate aspectele mai sus reținute;

- or, prin citirea integrală/completă și, astfel, prin înțelegerea obiectivă a titlului și textului articolului / 20.08.2024, se constată că, în realitate, opinia/judecata de valoare a părâtei este îndreptată, cu precădere și, în esență, către Statul Român, atât ca observație/ critică efectivă, dar și ca simbol/ mesaj general/public/ social, dat fiind că, asemenea și, totodată, în acord chiar cu titlul articolului "Statul de drept e în disoluție,, - Camelia Bogdan reacție dură după ce justiția a suspendat recuperarea prejudiciului în dosarul lui Voiculescu " , atât tema, subiectul - ca persoană, contextul și fondul aprecierilor sale, al observațiilor și al mesajului său („Nu este pentru prima dată când Curtea de Apel București decide în favoarea oligarhilor protejați de fosta Securitate, răsturnând autoritatea de lucru judecat a hotărârilor definitive. Statul de drept este oricum în disoluție în România, iar domnul Dan Voiculescu este caz de școală. Nu este vina lui, însă. Lupta împotriva corupției nu se poate derula pe nisipuri mișcătoare. În balanța de plăți a statului român trebuie incluse toate prejudiciile uzurpate prin conivența Statului... În prezent, în România, furtul banilor spălați de Securitate și de continuatorii în drepturi, adică Serviciile, este secretizat. Or, nu poți clasifica săvârșirea unei infracțiuni",) sunt unele ce vizează și aduc în discuție, în esență și în opinia părâtei, lipsa unei autorități reale a Statului Român în exercitarea și îndeplinirea rolului său complex din/în societatea civilă, precum cel privind descoperirea, investigarea și sancționarea infracțiunilor și a autorilor lor, dar și cel privind punerea și aducerea în executare efectivă și întocmai a unor hotărâri penale.

Prin urmare, contrar celor invocate și susținute de reclamantă, dacă cineva ar fi putut și/sau fi trebuit să sesizeze creionarea unei imagini publice și/sau sociale criticată și criticabilă și, totodată, și asociată, sub orice formă, cu o persoană condamnată penal în mod definitiv, iar, astfel/pentru aceste motive, și serios pusă la îndoială, acel cineva, și singurul de altfel, ar fi putut și /sau ar fi trebuit să fie Statul Român, prin chiar autoritățile enumerate în articol, iar nicidecum reclamanta.

Prin urmare, raportat la ansamblul celor mai sus constatate și reținute și, astfel, în condițiile în care nu s-a identificat nicio pretinsă faptă ilicită și intenționată ce ar fi fost comisă de pârâtă în dauna reclamantei, în condițiile în care nu s-a dovedit îndeplinirea niciuneia dintre condițiile cumulative ale unei răspunderi civile delictuale în persoana și patrimoniul părâtei, prima instanță a respins, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată formulată de către reclamantă.

3. Calea de atac formulată în cauză

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel reclamanta Societatea Grupul Industrial Voiculescu și Compania S.A., solicitând admiterea acestuia și schimbarea în tot a hotărârii apelate în ceea ce privește soluția nelegală a primei instanțe de respingere a cererii de chemare în judecată intentate de actuala apelantă reclamantă Grivco. În dezvoltarea motivelor de apel, s-au arătat limitele cadrului procesual, nerespectat de către prima instanță în motivarea și soluționarea cauzei, ce impune reformarea sentinței civile nr. 610/30.04.2025.

Observațiile și criticile de mai jos au în vedere motivarea primei instanțe (pag. 38 - pag. 41 din sentința apelată, conform cu numerotația din dosarul electronic 1) raportat la limitele investiției acesteia potrivit acțiunii introductive de instanță. Cadrul procesual a fost stabilit de către reclamanta Grivco, prin cererea de chemare în judecată (mai departe, CCJ), pârâta Camelia Bogdan apărându-se prin *înfâmpinare*. A fost chemată în judecată pârâta Camelia Bogdan doar pentru anumite afirmații publice neadevărate și prejudiciatoarele făcute la adresa reclamantei Grivco, identificate în mod expres în CCJ (afirmații referitoare la afirmata existență a unui produs al infracțiunii de delapidare a fondurilor Securității, delapidare săvârșită prin intermediul societății Grivco, produsul infracțiunii de delapidare fiind estimat la 4,4 miliarde de dolari, ce urmează a fi actualizat cu rata inflației). Asupra nelegalității acestor limitative alegații nelegale ale părâtei Camelia Bogdan a fost sesizată prima instanță să se pronunțe, orice alte dilatări ale cadrului procesual fiind excluse în condițiile în care pârâta Camelia Bogdan nu a investit prima instanță cu o *cerere reconvențională* și nici nu a avut loc o extindere a cadrului procesual cu alte fapte/persoane. Fraza la care a făcut referință este următoarea: „iar domnul Dan Voiculescu trebuie să aducă la stat nu doar prejudiciul

ICA ci și produsul infracțiunii delapidării fondurilor Securității, prin Crescent și Grivco, estimat la 4.4 miliarde de dolari, ce urmează a fi actualizați cu rata inflației. În prezent, în România, furtul banilor spălați de Securitate și de continuatorii în drepturi, adică Serviciile, este secretizat. Or, nu poți clasifica săvârșirea unei infracțiuni". Reclamanta din prezenta cauză este, exclusiv, Societatea Grupul Industrial Voiculescu și Compania S.A. Grivco., nu persoana fizică Dan Voiculescu ori orice altă persoană fizică sau juridică. Preluarea/reținerea de către prima instanță în motivarea de la pag. 39 a hotărârii a referințelor deceptiv și excesive, raportat la obiectul real al cauzei, ale pârâtei Camelia Bogdan de la literele a) -f) din *întâmpinarea pârâtei*, în susținerea complet greșită/nelegală a existenței unei *judecăți de valoare* bazate pe o *bază factuală*, cu trimitere la tezele pârâtei privind articolele unor jurnaliști (precum Răzvan Savaliuc), opiniile unor politicieni (de ex., Traian Băsescu) sau presupusele acțiuni/inacțiuni ale unor alte persoane juridice [*Crescent Commercial & Maritime (Cyprus) Limited; ICE Dunărea*), este total neavenită și a avut drept efect ignorarea și/sau substituirea nejustificată a obiectului real al cauzei. Nu a fost chemată în judecată pârâta pentru orice fel de afirmații prejudiciatoare pe care le-a făcut de-a lungul timpului la adresa reclamantei Grivco sau la adresa unor alte societăți (Crescent)/persoane fizice.

În realitate, prima instanță trebuia să analizeze CCJ în limitele sesizării sale de către reclamanta Grivco, în legătură cu acuza publică adusă de către pârâtă (care se recomandă în mod public ca expert în domeniul infracționalității economice, nu ca om politic sau jurnalist!), referitoare la societatea Grivco, privind săvârșirea infracțiunii de delapidare a fondurilor Securității, în valoare de 4.4 miliarde dolari, văzute ca produsul infracțiunii, urmând a fi valorizate probele existente la dosar depuse de către ambele Părți în legătură cu acest aspect.

Prima instanță, în schimb, a ales, în mod nelegal, să-și concentreze motivare hotărârii pe aspecte străine soluționării obiectului real al cauzei, precum rolul și reacțiile legale/pasivitățile presupuse ale statului român derivate din executarea silită a *Hotărârii Penale nr. 888/08.08.2014*, dată în *dosarul nr. 25497/3/2012*** (hotărâre referitoare la privatizarea ICA, fără nicio legătură cu activitatea Securității ori cu prezumtivii bani delapidați ai Securității, Grivco neavând vreo calitate procesuală în dosarul penal respectiv), mai ales cu privire la efectele acesteia asupra persoanei fizice Dan Voiculescu, deși toate aceste aspecte nu fac obiectul sesizării prin CCJ, fiind încălcate, așadar, dispozițiile *art. 9 (2)³ și art. 22 (6)⁴ și art. 397 (1) din Codul de procedură civilă*. În motivarea *sentinței civile nr. 610/30.04.2025* se remarcă o vizibilă, nelegală și prejudiciatoare depășire a limitelor investiției, efectuată de către prima instanță, care nu a fost investită legal de către niciuna dintre părți în legătură cu următoarele aspecte vehiculate de către pârâtă în *întâmpinare* și/sau însușite/reținute/utilizate de către prima instanță în motivarea hotărârii apelate:

Legalitatea/nelegalitatea unor proceduri legale execuționale care să vizeze executarea silită a patrimoniului persoanei fizice Dan Voiculescu, în executarea silită a *hotărârii penale nr. 888/08.08.2014*, dată de către pârâta Camelia Bogdan, ca magistrat la acel moment, în *dosarul nr. 25497/3/2012***, aspect care nu face obiectul prezentului dosar, mai ales că societatea Grivco nu a fost vreodată cercetată și sancționată penal în legătură cu respectivul dosar penal; Ineficiența afirmată a statului român în executarea silită a *hotărârii penale nr. 888/08.08.2014*, dată în *dosarul nr. 25497/3/2012***, aspect care nu face obiectul prezentului dosar; Inacțiunea statului român în sancționarea afirmațiilor doamnei Camelia Bogdan referitoare la lipsa de eficiență a unor proceduri legale execuționale care să vizeze executarea silită a patrimoniului persoanei fizice Dan Voiculescu, în executarea silită a *hotărârii penale nr. 888/08.08.2014*, dată în *dosarul nr. 25497/3/2012***, aspect care nu face obiectul prezentului dosar; Acțiunile, inacțiunile și calitățile legale de-a lungul timpului ale persoanei fizice Dan Voiculescu sau ale oricărei alte persoane fizice sau juridice (Crescent Maritime), cu excepția actualei intimante.

Prima instanță ar fi trebuit să sesizeze și să sancționeze încercarea vădită a pârâtei de nerespectare a cadrului procesual în ceea ce privește obiectul cauzei, cu atât mai mult cu cât reclamanta Grivco și-a construit acțiunea juridică prin raport la anumite alegeri publice nefondate specifice ale pârâtei, respectiv prin raport la acele apărări ale pârâtei care vizau obiectul real al CCJ,

nu prin raport la numeroasele alte aspecte nereale și alte acuzații complet lipsite de legătură cu obiectul cauzei. În motivarea de la pag. 39-40 a sentinței civile nr. 610/30.04.2025 prima instanță, prin trimiterea la referințele deceptiv și excesive ale pârâtei Camelia Bogdan de la literele a) -f) din întâmpinarea Cameliei Bogdan, practic validează implicit, necritic, afirmații nedovedite ale pârâtei Camelia Bogdan fără legătură cu cauza prezentă din perspectiva limitelor investiției, în special în legătură cu persoana fizică Dan Voiculescu și afirmata calitate a acestuia de *Beneficiar Real* al Grivco derivată din evidențele deciziei penale nr.888/08.08.2014 dată în cadrul dosarului nr. 25437/3/2012**. Or, persoana fizică Dan Voiculescu nu are calitatea de *beneficiar real* al reclamantei Grivco și nu o avea nici la momentul în care s-au făcut afirmațiile prejudiciatoarele (20.08.2024) iar prima instanță face trimitere implicită în motivarea hotărârii atacate (fără a avea la dispoziție o dovadă actuală în sprijinul afirmației neadevărate a intimitei - pârâte Camelia Bogdan privind calitatea de *beneficiar real*), la o afirmație deceptivă din întâmpinarea pârâtei Camelia Bogdan, care vehiculează o evidență complet inactuală juridic, de acum aproximativ 7 ani, și anume, Decizia Penală nr. 888/08.08.2014, în contra dispozițiilor privind *Beneficiarul Real* ale art. 4 și ale art. 19 din Legea nr. 129/2019, modificată prin O.U.G. nr. 111/2020, privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. S-a subliniat faptul că pârâta nu emite pretenții proprii printr-o cerere reconvențională însă prima instanță, în mod surprinzător dar și nelegal, a folosit în motivarea sentinței civile nr. 610/30.04.2025 deceptivă „retorică” artificial supradimensionată a pârâtei Camelia Bogdan și a făcut trimiteri la acte/persoane fără legătură cu cauza prezentă, precum și la apărări excesive dar inconsistente juridic ale pârâtei Camelia Bogdan raportat la obiectul cauzei, încălcând limitele cadrului procesual existent și nesocotind limitele investiției. Procedând astfel, prima instanță a soluționat cauza prin nesocotirea caracterului imperativ al dispozițiilor art. 22 alin. (6) Cod procedură civilă, normă care consacră principiul disponibilității, ceea ce impune ca soluția dată să fie *in limine litis* și nu în baza unor motive preluate din apărările excesive și nefundamentate juridic ale pârâtei Camelia Bogdan dar, mai ales, prin preluarea unor alegații ale pârâtei fără legătură cu cauza. Ca atare, față de cele anterior enumerate, se impune ca hotărârea apelată să fie censurată juridic în sensul reformării acesteia prin schimbarea hotărârii apelate în ceea ce privește soluția nelegală a primei instanțe de respingere a cererii de chemare în judecată.

*Criticile apelantei - reclamante Grivco privind motivarea greșită și soluția nelegală a hotărârii de primă instanță vizează faptul că prima instanță, în motivarea de la pag. 38-41 a hotărârii apelate a făcut, în esență, următoarele alegații și/sau silogisme criticabile, în esență raționamente greșite și în orice caz nefundamentate juridic pe probele existente la dosar: reclamanta Grivco nu ar fi contestat premisa derivând din titlul și conținutul articolului de presă din data de 20.08.2024⁵, referința fiind făcută la suspendarea pârâtei Camelia Bogdan din magistratură; în continuarea premisei mai sus amintite, în motivarea hotărârii apelate se consideră că articolul de presă vizează în mod direct statul român iar în mod indirect pe numitul Dan Voiculescu și faptele exclusive ale acestuia, pentru care a și fost condamnat, nu însă și faptele GRIVCO; se susține în motivarea hotărârii apelate că simpla prepoziție prin din cuprinsul articolului nu are natura/aptitudinea de a atribui în persoana Grivco în mod direct, expres, neechivoc vreo faptă de natură infracțională, Grivco interpretând trunchiat și tendențios exclusiv paragraful din articolul de presă; de asemenea, pârâta Camelia Bogdan (prezentată în hotărâre ca expert internațional în domeniul combaterii spălării banilor; fost magistrat activ; activitate didactică de cercetare în domeniul spălării banilor), în virtutea dreptului la liberă exprimare [art. 10 CEDO) privind un domeniu de real interes pentru public (pag. 40 din hotărâre insistă pe notorietatea și calitatea de persoană publică a numitului Dan Voiculescu), și-a exprimat o simplă opinie/judecată de valoare/apreciere personală, pentru care nu se impune proba verității (jurisprudența CEDO) cu privire la faza de executare silită a unei hotărâri penale de condamnare privindu-1 pe numitul Dan Voiculescu [Hotărârea nr. 888/08.08.2014, dată în dosarul nr. 25497/3/2012**); citirea integrală a titlului și textului articolului relevă că opinia/judecata de valoare a pârâtei vizează cu precădere statul român, mai precis lipsa autorității reale a statului român în*

exercitarea și îndeplinirea rolului său complex în societatea civilă privind sancționarea infracțiunilor și a autorilor lor dar și privind executarea unor hotărâri penale. Reacția ar fi trebuit să aparțină statului român, în aceste condiții, nu reclamantei Grivco.

Prima instanță a plecat în raționamentul său de la o premisă greșită, anume că articolul vizează exclusiv statul român, respectiv persoana fizică Dan Voiculescu, fără referințe directe sau indirecte la reclamanta Grivco, de unde rezultă concluzia eronată a primei instanțe precum că dreptul la imagine al persoanei juridice Grivco nu poate fi prejudiciat direct/indirect. Acest raționament eronat este contrazis chiar de materialitatea textului publicat, care face referințe exprese la societatea Grivco atunci când se afirmă limpede de către Intimata - pârâta Camelia Bogdan că prin societatea Grivco s-ar fi delapidat fondurile Securității, în valoare de 4.4 miliarde de dolari, acestea reprezentând produsul infracțiunii comise de către Grivco. Practic, întregul silogism juridic al Instanței de Fond este construit pe o premisă greșită: articolul în ansamblul său și alegațiile pârâtei C, Bogdan vizează exclusiv statul român și instituțiile sale (instanțe judecătorești, parchete, etc.), fără vreo consecință prejudiciatoare pentru reclamanta Grivco, ceea ce este nu doar neadevărat ci chiar denaturează complet semnificația reală a frazei prejudiciatoare ce face obiectul prezentei cauzei. Prima instanță a nesocotit complet probele și argumentele reclamantei Grivco din răspunsul la întâmpinare depus în prezentul dosar la fond, din care rezultă identitatea apărărilor juridice ale pârâtei Camelia Bogdan în dosarul prezent și în dosarul 14306/3/2021 ** precum și, mai ales, recidiva pârâtei Camelia Bogdan care și cu alte relativ recente ocazii, atât în țară cât și în străinătate a acuzat societatea Grivco de comiterea infracțiunii de spălare de bani.

Pentru dovada prejudicierii de către pârâta Camelia Bogdan, în mod repetat, a imaginii și reputației societății Grivco, prin intermediul mass media din țara am depus Decizia Civilă CAB nr. 53 A/17.01,2024 (Anexa nr. 3 la răspunsul la întâmpinare depus în prezentul dosar la FOND în data de 12.02.2025, pentru termenul din data de 21.03.2025), dată în cadrul dosarului nr, 14306/3/2021** iar pentru dovada prejudicierii imaginii publice și reputației societății Grivco în străinătate a făcut trimitere la prelegerea publică a intimății - pârâtei Camelia Bogdan efectuată la un simpozion ce a avut loc la Cambridge în data de 07.09.2021, cu tema „Impactul Covid 19 asupra integrității economiilor noastre și a modului în care vom face afaceri în viitor identificabilă la <https://www.crimesymposium.org/symposium-2020/tuesday2021/#TueS4>, care a fost depusă în cadrul dosarului nr. 14306/3/2021** la TMB Secția a III Civilă pentru termenul din data de 28.09.2021. Materialul pârâtei Camelia Bogdan, intitulat „Stadiul curentai corupției în Uniunea Europeană în timpul pandemiei”, cu trimitere la un alt articol „România, Pandemia Corupției: Washington Post, 26 aprilie 2020” tratează o temă complet diferită, fără legătură cu efectele economice ale pandemiei asupra mediului de afaceri și a economiei mondiale - corupția în UE dar mai ales în România - iar în privința reclamantei Grivco prezintă importanță mai ales punctul 3 din diapozitiv, intitulat *Spălarea de bani și corupția în România*, în comentariul ce însoțește prezentarea materialului făcându-se referiri verbale și vizuale (diapozitive) la spălări de bani în care este implicată reclamanta Grivco prin patrimoniul și acțiunile sale. Dovada prelegerii publice de la Cambridge (Anexa nr. 1 la prezenta) fost depusă (transcript, CD) în cadrul dosarului nr. 14306/3/2021** în data de 28.09.2021, textual: „cu scopul documentării afirmațiilor prejudiciatoare făcute de către Pârâtă la adresa reclamantei” și „în dovedirea modului sistematic și deliberat de acțiune al pârâtei în proliferarea în diverse medii publice de informare a unei imagini publice nereale și prejudiciatoare pentru Reclamantă, prin speculații și alegații nefondate și nedovedite, inclusiv pentru dovedirea vinovăției cu care pârâta a săvârșit faptele ilicite ce fac obiectul acestui dosar”. Așadar, se poate constata că prima instanță nu a valorificat probe care dovedeau perseverența în timp a Intimatei - Reclamante Camelia Bogdan în prejudicierea imaginii publice a Apelantei - Reclamante Grivco, prin acuze nefondate de săvârșire de infracțiuni economice grave (spălare de bani; delapidare), fiind exclusă incriminarea exclusivă a statului român.

Interpretarea logică a frazei ce face obiectul analizei de către prima instanță este greșită atunci când analizează rolul prepoziției „prin” în contextul articolului de presă, fiind evidentă o

răstălmăcire de către prima instanță a sensului clar al frazei. Prin prepoziție „*prin*” se urmărește de către pârâta Camelia Bogdan indicarea cu precizia societăților (Grivco; Crescent) prin intermediul cărora s-a realizat infracțiunea de delapidare a celor 4,4 miliarde de dolari aparținând Securității, adică tocmai produsul infracțiunii celor două societăți. Infracțiunea de delapidare a fondurilor Securității este atribuită de către pârâta Camelia Bogdan acțiunilor nelegale ale unor societăți comerciale expres identificate (Grivco; Crescent) iar prima instanță omite sensul real al frazei analizate, fiind clar că fără contribuția afirmat infracțională a celor două societăți nu ar fi avut niciun rost să fie acestea identificate în mod expres de către pârâta Camelia Bogdan.

Prima instanță s-a aflat în gravă eroare și atunci când, deși are în vedere calitatea de expert internațional în domeniul spălării banilor și de fost magistrat a pârâtei Camelia Bogdan, eșuează să deducă din aceste realități concluzia corectă, anume că tocmai calitatea de formator de opinie a pârâtei Camelia Bogdan în domeniul infracționalității economice o obligă pe aceasta la responsabilitate sporită atunci când face afirmații publice incriminatoire (infracțiunea de delapidare a fondurilor Securității statului român) la adresa reclamantei Grivco, cu atât mai mult cu cât este afirmată delapidarea unor sume mari precis identificate (4.4 miliarde dolari), afirmat a fi fost controlate de o instituție mult blamată a statului român socialist. Circumstanțele în care se fac afirmațiile incriminante sunt unele agravante pentru pârâta Camelia Bogdan, prejudicierea Grivco fiind mult amplificată, nu doar de lipsa totală a unor dovezi în sprijinul acuzațiilor aduse dar și datorită credibilității în ochii opiniei publice și a specialiștilor în drept/economie de care se bucură magistrații/foștii magistrați/experti internaționali atunci când abordează public teme din domeniul lor de activitate profesională, precum, în speță, infracționalitatea economică. Alegațiile nefondate de felul celor făcute de către pârâta Camelia Bogdan, datorită prestigiului și credibilității profesiei de magistrat (Pârâta este prezentată publicului ca magistrat suspendat, specializat în combaterea infracționalității organizate), au un impact considerabil mai mare asupra opiniei publice decât dacă ar fi fost făcute de către o persoană fără pregătire sau notorietate în domeniul juridic, ceea ce conferă afirmațiilor pârâtei Camelia Bogdan o greutate și un impact deosebit de prejudiciator, fiind acceptate în spațiul public în mod *cvasi- necondiționat*, spre deosebire de afirmațiile unor jurnaliști sau politicieni. De aceea și culpa, sub forma intenției directe, este cu atât mai importantă cu cât pârâta Camelia Bogdan a acționat de o manieră deliberată și în deplină cunoștință de cauză, anticipând și evaluând efectele prejudiciatoare ale propriilor acțiuni culpabile pentru imaginea și reputația reclamantei Grivco. Prin declarațiile făcute și nesusținute de probe este evident că pârâta Camelia Bogdan a urmărit și obținut prejudicierea imaginii și reputației reclamantei Grivco, nefiind în ipoteza pretinsă de pârâtă, adică o simplă exercitare a dreptului la liberă exprimare.

Prima instanță a comis o eroare gravă atunci când, în speță, nu distinge corect din punct de vedere juridic între noțiunea de *afirmație* (privind *fapte concrete, determinate*) și cea de *judecată de valoare*, considerând, în mod greșit, că pârâta Camelia Bogdan a exprimat o *judecată de valoare* pentru care nu se impune *proba verității*. În speță, în realitate, sunt *afirmații privind fapte concrete* promovate în *mass media* de către pârâta Camelia Bogdan, *nu judecăți de valoare*, deoarece nu se învederează existența unor fapte obiective, verificabile și necontestate (minima *baza factuală*) pentru a fi în prezența unei *judecăți de valoare*, ci se exprimă direct și clar o *afirmație* despre o *faptă concretă* a reclamantei Grivco, sub forma unei acuzații publice privind o faptă determinată (infracțiunea de delapidare a fondurilor Securității în sumă de 4,4 miliarde de dolari, priviți ca produs al infracțiunii). Or, acuzațiile complet nedovedite, totalmente fără suport probator ori afirmațiile false și pur denigratoare, nu sunt protejate juridic de *art.10 CEDO*, mai ales că nu există nicio anchetă penală/condamnare penală referitoare la afirmatele infracțiuni de care este acuzată apelanta - reclamantă Grivco, *judecata de valoare* presupune o minimă/suficientă *bază factuală* verificabilă, obiectivă și necontestată, care sa o sprijine, or astfel de dovezi nu s-au produs în dosar de către pârâta Camelia Bogdan prin raport la acuzele grave privind delapidarea banilor Securității (4,4 miliarde de dolari) aduse reclamantei Grivco, ci doar s-au făcut simple afirmații bazate pe speculații de presă și convingeri ale oamenilor politici sau chiar simpla proprie convingere, fără a exista un minim de

probe obiective, verificabile și relevante juridic, *deci* fără o bază factuală care să sprijine un silogism juridic (chiar și eronat).

În jurisprudența CEDO, reamintindu-se distincția clară dintre *judecăți de valoare* și imputarea unor *fapte concrete*, Curtea a subliniat că, inclusiv în cazul în care o *afirmație* poate fi considerată ca o *judecată de valoare*, trebuie să existe o *bază factuală* suficientă să o susțină, în caz contrar aceasta fiind una excesivă [*Pedersen și Baadsgaard c. Danemarcei*]. De asemenea, jurisprudența CEDO a fost constantă în sublinierea că *afirmații* privind *fapte determinate* în materialitatea lor sunt dovedibile¹⁰ iar lipsa dovezilor care să le susțină nu justifică protecția juridică oferită *Libertății de Exprimare* de art. 10 din Convenție (precum acuzația clară și expresă privind fapta de săvârșire de către reclamanta Grivco a infracțiunii de delapidare a unei sume identificate de bani ai Securității, în speță 4.4 miliarde de dolari I). În speță, însă, nu există o *judecată de valoare*, eronată, ci o *afirmație* nedovedită privind fapte infracționale determinate și grav prejudiciatoare pentru imaginea Grivco, adică o depășire prejudiciatoare a limitelor dreptului *la exprimare*, care nu beneficiază de protecția art. 10 al Convenției și încalcă drepturile reclamantei Grivco prevăzute la art. 8 al Convenției.

Referitor la critica apelantei - reclamante Grivco privind soluționarea cauzei prin completa ignorare a probelor și raționamentelor Grivco furnizate prin Răspunsul la întâmpinare, cu consecința neanalizării de către prima instanță a incidenței în speță a art. 431 (2) din Codul de procedură civilă - Efectul pozitiv al autorității de lucru judecat al deciziei civile CAE nr. 53 A/17.01.2024 dată în cadrul dosarului nr.14306/3/2021**, s-a arătat că, după cum poate fi verificat în cadrul dosarului electronic, reclamanta Grivco a înregistrat răspuns la întâmpinare și Anexe în data de 12.02.2025, pentru termenul din data de 21.03.2025. În cuprinsul sentinței civile nr. 610/30.04.2025 nu se face nicio mențiune despre existența răspunsului Grivco la întâmpinarea pârâtei Camelia Bogdan, nici despre aferentele Anexe, așa cum au fost acestea (act procesual și probe) depuse la instanță în data de 12.02.2025. A se vedea, în acest sens, succesiunea paginilor hotărârii apelate: pag. 8-15, reproducerea C CJ Grivco; pag. 15 - 38, reproducerea întâmpinării pârâtei Camelia Bogdan; pag. 38 - 41, motivarea sentinței civile nr. 610/30.04.2025. Or, în speță, probele și argumentele furnizate prin răspunsul Grivco la întâmpinarea pârâtei Camelia Bogdan erau esențiale pentru soluționarea corectă a cauzei deoarece justificau respingerea aserțiunilor și solicitărilor din întâmpinarea pârâtei ca nefondate și, în consecință, admiterea acțiunii reclamantei așa cum a fost formulată.

Prin răspunsul la întâmpinare reclamanta a subliniat următoarele aspecte relevante în soluționarea cauzei, respectiv identitatea argumentelor juridice din întâmpinarea pârâtei Camelia Bogdan cu cele exhibate de către aceasta în cadrul dosarului nr. 14306/3/2021**. Majoritatea afirmațiilor, argumentelor și propunerilor de probă (aproximativ 90 - 95 %) din întâmpinarea pârâtei Camelia Bogdan sunt preluate *ad litteram* din acte procesuale anterioare ale doamnei Camelia Bogdan efectuate în cadrul dosarului nr. 14306/3/2021**, noi depunând *înscrisuri* doveditoare, după cum urmează: *Notele Scrise* depuse pentru termenul din data de 04.12.2023, la Curtea de Apel București - Secția a IV - a Civilă (Anexa nr. 1 la Răspunsul la întâmpinare); *Cerere de Recurs* (Anexa nr. 2 la Răspunsul la întâmpinare) înregistrată/re- înregistrată la Curtea de Apel București - Secția a IV - a Civilă în datele de 17.05.2024 și 11.06.2024, efectuată împotriva deciziei civile CAB nr. 53A/17.01.2024 (Anexa nr. 3 la Răspunsul la întâmpinare)-, întâmpinarea pârâtei Camelia Bogdan depusă în data de 07.10.2024 la ÎCCJ - Secția I Civilă (Anexa nr. 4 la răspunsul la întâmpinare) având în vedere recursul actualei reclamante față de aceeași decizie civilă CAB nr. 53 A/17.01.2024.

Relevanța juridică a acestor acte în prezenta cauză este aceea ca CAB, în condiții similare de construire a apărării pârâtei Camelia Bogdan (mergând deseori până la identitate) a reținut prin decizia civilă CAB nr. 53 A/17.01.2024, existența unei *fapte ilicite* în acțiunile prejudiciatoare ale pârâtei Camelia Bogdan și a respins cererile pârâtei de probatorii, deseori exorbitante și complet fără legătură cu cauza, după cum reiese din încheierea CAB din data de 04.12.2023 (Anexa nr. 5 la răspunsul la întâmpinare). S-a reamintit că în ambele dosare antemenționate se fac de către pârâtă

afirmații prejudiciatoare și complet nedovedite la adresa actualei reclamante, ce vizează activitatea presupus infracțională a companiei din trecut și/sau prezent (delapidare a banilor Securității și corupție, în dosarul prezent; spălare de bani și simulări de proceduri de insolvență în cadrul *dosarului nr. 14306/3/2021***). De asemenea, în ambele dosare apărările pârâtei sunt excesive, bazare pe aglomerarea artificială a obiectului simplu al cauzei cu propunerea prin întâmpinare a unor teme de cercetare juridică paralele cu obiectul real al dosarului (deși pârâta nu formulează cerere reconvențională I), fără legătură cu cauza, cu scopul de a deturna obiectul cauzei și de a complica soluționarea acesteia dar, mai ales, de a disimula lipsa unor argumente și dovezi veritabile care să-i susțină pârâtei afirmațiile prejudiciatoare pentru care a fost acționată în judecată. Practic, atât formal cât și esențial, sunt două acte procesuale (întâmpinări Camelia Bogdan) din două dosare diferite dar care sunt quasi identice juridic în privința argumentației și susținerilor actualei pârâte Camelia Bogdan, motiv pentru care în prezenta speță are relevanță juridică decizia civilă CAB nr. 53 A/17.01.2024 din perspectiva incidenței în speță a art. 431 (2) din Codul de procedură civilă.

S-a arătat identitatea sau similaritatea cererilor de probatorii din întâmpinarea pârâtei cu cele exhibate de către aceasta în cadrul dosarului nr. 14306/3/2021**. Cu ne semnificative diferențe, uneori doar referitoare la ordinea așezării în pagină a solicitărilor de probatorii, remarcăm o largă identitate, uneori o similaritate accentuată, între propunerile de probatorii ale pârâtei Camelia Bogdan din actuala întâmpinare și propunerile de probatorii propuse în cadrul dosarului nr. 14306/3/2021**, prin: notele scrise depuse pentru termenul din data de 04.12.2023, la Curtea de Apel București - Secția a IV- a Civilă; cerere de recurs înregistrată/reînregistrată la Curtea de Apel București - Secția a IV- a Civilă în datele de 17.05.2024 și 11.06.2024, efectuată împotriva deciziei civile CAB nr. 53 A/17.01.2024; întâmpinarea pârâtei Camelia Bogdan depusă în data de 07.10.2024 la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția I Civilă, având în vedere recursul actualei reclamante față de aceeași decizie civilă CAB nr. 53 A/17.01.2024. Niciuna dintre solicitări exorbitante de probă nu a fost acceptată în cadrul dosarului nr. 14306/3/2021 **, nefiind utile soluționării cauzei, soluție care s-a impus și în prezenta speță. S-a menționat, de asemenea, că s-au pus la dispoziția primei instanțe probe indubitabile din care rezultă că pârâta Camelia Bogdan cunoaște foarte bine din desfășurarea dosarului nr. 14306/3/2021** că în ședința publică din data de 20.11.2023 actuala apelantă - reclamantă Grivco a comunicat atât către instanță cât și către actuala intimată - pârâta Camelia Bogdan un extras ONRC (Anexa nr.6 la răspunsul la întâmpinare, în dosarul prezent, fond) din care au rezultat beneficiarii reali ai societății Grivco (transmis și prin e-mail în data de 14.11.2023), pentru a se demonta alegațiile complet nefondate ale actualei intimată - pârâte Camelia Bogdan referitoare la persoana fizică Dan Voiculescu ca beneficiar real al reclamantei Grivco.

De asemenea, că s-au pus la dispoziția primei instanțe probe indubitabile din care rezulta că Intimata - Pârâta Camelia Bogdan a primit Adresa nr. 118443/2021/21.01.2022 a Ministerului Justiției (Anexa nr. 7 la Răspunsul la întâmpinare, în dosarul prezent, FOND), referitoare la lipsa identificării unor informații privind calitatea de Beneficiar Real a persoanei fizice Dan Voiculescu.

S-au pus la dispoziția primei instanțe, prin răspunsul la întâmpinare din 12.02.2025 diverse referințe privind Crescent Commercial Maritime LTD, deși nu face obiectul prezentei cauze, strict datorită faptului că intimata - pârâta Camelia Bogdan făcea diverse alegații nefondate privind societatea Crescent și relațiile acesteia cu diverse persoane fizice și juridice, inclusiv cu Securitatea: Adresa nr. 91324/05.2020 emisă de Serviciul de Informații Externe, din care rezultă că nu există dosare referitoare la Crescent (Anexa nr. 8 la răspunsul la întâmpinare depus în prezentul dosar la fond); Adresa nr. 130794/21.05.2020 emisă de către Serviciul Român de Informații, din care rezultă că toate dosarele au fost predate la CNSAS (Anexa nr. 9 la Răspunsul la întâmpinare depus în prezentul dosar la fond); Adresa CNSAS nr. P3407/21/14.05.2021, din care rezultă lipsa unor dosare/informații privind Crescent în Arhiva CNSAS Anexa nr. 101a Răspunsul la întâmpinare depus în prezentul dosar la fond);

În ceea ce privește efectele Deciziei nr. 888/2014 a CAB - Secția II penală, a arătat că dosarul la care face trimitere pârâta Camelia Bogdan (nr. 25437/3/2012**), în care s-a dat decizia nr.

888/2014 a CAB - Secția II penală, are legătură cu privatizarea ICA, nu cu fondurile fostei Securități, iar reclamanta Grivco nu a făcut parte dintre inculpații din acel dosar, indiferent de consecințele legale pe care hotărârea respectivă le-a produs asupra diverselor persoane fizice condamnate penal.

*Referitor la afirmata calitate a pârâtei Camelia Bogdan de expert internațional, s-a arătat că această calitate reprezintă un element agravant în speță, pârâta Camelia Bogdan având calificarea juridică necesară pentru a distinge limpede între, pe de o parte, *suspiciuni/alegații* și, pe de altă parte, *fapte dovedite*. Afirmatiile publice din *mass media* ale pârâtei Camelia Bogdan nu au fost în sensul existenței unor suspiciuni/indicii de existență a unei infracțiuni de delapidare, ci în sensul existenței indubitabile a acestei infracțiuni. Acționarea în judecată a pârâtei Camelia Bogdan a avut în vedere și faptul că afectarea imaginii și reputației reclamantei Grivco au fost severe tocmai datorită calității profesionale/vizibilității pârâtei Camelia Bogdan ca persoană calificată în domeniul infracțiunilor economice, afirmațiile publice prejudiciatoare provenind dintr-o sursă creditată cu credibilitate în cadrul opiniei publice interne și internaționale. Din acest punct de vedere, tocmai faptul că pârâta Camelia Bogdan nu este un jurnalist sau un om politic creează premisele unei fapte ilicite grave, declarațiile jurnaliștilor și ale politicianilor beneficiind de o marjă mult mai îngăduitoare de apreciere prin raport la încălcarea de către aceștia a *dreptului la liberă exprimare*. De altfel, nu este prima dată când pârâta Camelia Bogdan invocă calitatea de *expert internațional* drept justificare a afirmațiilor publice prejudiciatoare din *mass media* la adresa reclamantei Grivco, în cadrul *dosarului nr. 14306/3/2021*** s-a pronunțat și motivat *decizia civilă CAB nr.53 A/17.01.2024* din care reiese confirmarea existenței unei *fapte ilicite imputabile* pârâtei Camelia Bogdan, constând în acuza nefondată adusa public reclamantei Grivco (inclusiv în ziarul on line *Epoch Times*, precum în speța prezentă) privind săvârșirea *infracțiunii de spălare de bani* și a faptei ilicite de *simulări de proceduri de insolvență* asociate spălării de bani.*

*Referitor la afirmata inexistență a condițiilor Răspunderii Civile Delictuale, s-a arătat că, în speță, nu este vorba despre o judecată de valoare a pârâtei Camelia Bogdan și/sau despre suspiciuni ridicate în mod public de către un profesionist al dreptului, care au fost făcute sub forma unor afirmații ofensatoare sau șocante pentru un segment al populației. În realitate, din perspectiva faptei ilicite, este vorba despre o afirmație gravă [infracțiunea de delapidare a unei sume enorme de bani aparținând Securității, considerată ca produs al infracțiunii] despre faptă determinată imputată societății Grivco, aparținând pârâtei Camelia Bogdan, care poate și trebuie a fi dovedită, în caz contrar fiind o afirmație neadevărată și prejudiciatoare pentru imaginea/reputația reclamantei Grivco, răspândită în mod deliberat prin *mass media*, și care ocazionează dreptul la dezdăunare. Din perspectiva *raportului de cauzalitate* și a *prejudiciului*, acuza adusă reclamantei Grivco precum că a săvârșit infracțiunea de delapidare a 4 miliarde de dolari reprezintă un neadevăr prejudiciator pentru imaginea și reputație persoanei juridice, neadevăr care este propus opiniei publice drept un fapt consumat și dovedit, nu ca o suspiciune, prin vocea unei persoane calificate în infracționalitate (Pârâta Camelia Bogdan, prezentată în *mass media* și autopromovată public ca expert internațional în criminalitate economică).*

Baza factuală este inexistentă în speță, raportat la susținerile pârâtei, întrucât obiectul cauzei nu are legătură cu activitatea Crescent (Cipru; GMBH) și modul în care aceasta a fost investigată jurnalistic sau de către diverse alte persoane din statul român, mai ales că nimeni nu a cercetat penal și/sau condamnat penal respectiva societate pentru vreo infracțiune prin raport la prezumtivi bani ai Securității, nici aspectele ce țin de colaborarea unor persoane fizice cu fosta Securitate nu fac obiectul prezentei cauze, reclamanta Grivco stabilind în mod exclusiv limitele cadrului procesual din perspectiva obiectului cauzei (sanționarea pârâtei Camelia Bogdan pentru grave prejudicii de imagine/reputație ca urmare a acuzelor publice de săvârșire a infracțiunii de delapidare a 4 miliarde de dolari), fără contribuția pârâtei Camelia Bogdan la stabilirea cadrului procesual, care se apără prin *întâmpinare*.

Raportul de Activitate Suspectă SAR nr. R0GO009-2015/2016 transmis de autoritățile cipriote, la care face referire pârâta Camelia Bogdan, nu are vreo consecință legală asupra

reclamantei Grivco și nici nu influențează obiectul cauzei prezente, fiind emis în legătură cu societatea cipriotă Crescent Commercial Maritime LTD, de altfel fără vreo confirmare ulterioară. Nici activitatea unor experți canadieni din anul 1990, referitoare tot la societatea cipriotă Crescent Commercial Maritime LTD, nu are legătură cu cauza prezentă, mai ales că respectivul raport a rămas o simplă investigație, fără alte concretizări. S-a învederat faptul că pârâta Camelia Bogdan nu este jurnalist sau persoană implicată în activitatea media, calități în virtutea cărora ar fi putut justifica un interes legitim pentru a realiza investigații și intervenții publice în privința reclamantei Grivco, cu scopul de informare generală a publicului, astfel încât să beneficieze de o marjă mai mare de apreciere în privința veridicității celor afirmate și, implicit, a vinovăției. De asemenea, pârâta Camelia Bogdan nu este om politic, ca să beneficieze de o marjă mai largă de toleranță în privința afirmațiilor de interes public, ci persoană calificată juridic, deci ar trebui să aibă proprietatea termenilor folosiți în mod public și să nu inducă opinia publică în eroare prin răspândirea deliberată și repetată a unor acuze prejudiciatoare și complet nefondate la adresa imaginii/reputației reclamantei Grivco. De asemenea, reclamanta Grivco a acționat pârâta Camelia Bogdan în judecată pentru afirmații publice neadevărate, în mod clar prejudiciatoare prin conținutul și efectul lor, nu pentru activitatea didactică sau științifică a acesteia care, oricum, ar fi trebuit să presupună rigoarea raționamentului și dovezi concrete. Afirmata „notorietate” a unor teme jurnalistice recurente de-a lungul timpului (soarta prezumtivilor bani ai Securității) nu echivalează cu o probă și nu o absolvă pe Pârâta de responsabilitatea de care ar fi trebuit să dea dovadă în manifestările sale publice în ceea ce o privește pe Reclamantă¹³, aceasta neputându-se prevala de lipsa sau diminuarea discernământului astfel încât să confunde și/sau să justifice propriile afirmații neadevărate privind fapte imputate reclamantei cu/prin trimitere la afirmațiile scandaloase și provocatoare din tabloidele averse de publicitate.

De asemenea, a reamintit că *nu a invocat un prejudiciu material*, la care face trimitere pârâta Camelia Bogdan (pag. 7 din *întâmpinare*), ci un *prejudiciu moral*, despăgubibil în condițiile legii, după cum prin *decizia civilă CAB nr. 53 A/1 7.01.2024* s-a reținut existența unei *fapte ilicite* ca o satisfacție în sine acordată reclamantei Grivco. A considerat că există bază juridică care prevede în mod expres dreptul la reparație al oricărui prejudiciu (*art. 1381 (1) Cod civil*), dreptul la reparația integrală a prejudiciului (*art. 1385 (1) Cod civil*) și repararea prejudiciului prin echivalent, prin plata unei despăgubiri (*art. 1386 (1) din Codul Civil*). Din perspectiva reclamantei, afirmațiile nelegale ale pârâtei lezează valori protejate de lege, precum reputația și prestigiul, ceea ce ne aduce un prejudiciu de imagine nemijlocit. Efectul nelegal, denigrator, defăimător la adresa reclamantei a fost mult amplificat, deoarece alegațiile nefondate ale pârâtei, în contextul mijloacelor de informare prin care au fost răspândite, au devenit virale în mediul online, fiind preluate, comentate, adaptate, rezumate, etc, uneori în aceeași manieră tendențioasă, calomnioasă și defăimătoare.

Cuantumul prejudiciilor solicitate de către noi (*200.001 de lei*) are în vedere și amploarea prejudiciului cauzat reclamantei de afirmata sau acceptata calitate a pârâtei de magistrat, această calitate fiind declinată sau fiindu-i atribuită în mod public, fără ca pârâta să nege vreodată. Dimensiunea prejudiciului de imagine și cuantificarea despăgubirii urmează a fi stabilite luându-se în considerare și calitatea pârâtei de formator de opinie și de profesionist al dreptului, care exercită o influență considerabilă asupra unui număr mare și divers de receptori, atât pe plan național cât și pe plan internațional. Avea în vedere și jurisprudența referitoare la cuantificarea prejudiciului în funcție de intensitatea și gravitatea atingerii valorilor protejate de lege, importanța acestor valori.

Astfel, raportat la cadrul legal existent, consideră că prin afirmațiile făcute pârâta a depășit limitele permise legal ale libertății de exprimare, având în vedere ca în jurisprudență s-a stabilit că, textual: „*libertatea de exprimare nu poate și nu trebuie să fie absolută, deoarece o libertate absolută se transformă în contrariul ei. Dreptul la libera opinie și exprimare, ca orice alt drept, trebuie exercitat în limitele sale firești, neputând prejudicia drepturile și interesele legitime ale celorlalte persoane*”. Pârâta Camelia Bogdan nu și-a exercitat cu bună-credință libertatea de exprimare atunci când a făcut afirmații denigratoare și neprobate referitoare la Reclamantă cu privire la săvârșirea

infracțiunii de delapidare a 4 miliarde de dolari din fondurile Securității statului român, nesocotind obligația legală de a respecta drepturile și libertățile reclamantei și, mai ales, tară o minimă bază factuală reală și verificabilă,

Cu privire la fondul cauzei, s-a arătat că faptele ilicite ale intimatei - pârâte Camelia Bogdan sunt reprezentate de afirmațiile sale exprese și neadevărate efectuate în public (interviu în ziarul online *The Epoch Times* din data de 20.08.2024, privind fapte determinate, nesustinite de probe, denigratoare pentru imaginea publică și reputația Apelantei - Reclamante Grivco, referitoare la: asocierea denumirii și activității Grivco cu instituția și activitatea Securității (instituție represivă din fosta RSR, instituție în mod curent asociată cu comiterea unor numeroase crime și încălcări ale drepturilor omului); afirmata săvârșire de către Grivco a unei infracțiuni de delapidare a fondurilor Securității; identificarea produsului infracțiunii de delapidare săvârșită de către Grivco sub forma unui prejudiciu în sumă de 4,4 miliarde de dolari.

Cu depășirea dreptului de exprimare a unei opinii care să aibă la bază informații reale, verificabile și susținute de probe. Intimata - pârâtă Camelia Bogdan prezintă în mod public apelanta - reclamantă Grivco ca o companie cu activitate nelegală, implicată în săvârșirea infracțiunii de fraudare a statului român (delapidarea fondurilor instituției Securității RSR, ce are drept rezultat un produs al infracțiunii în sumă de 4,4 miliarde de dolari). Or, delapidarea reprezintă o infracțiune, dovedibilă exclusiv în condițiile legii penale, iar intimata - pârâtă Camelia Bogdan nu a prezentat nicio dovadă în sprijinul alegărilor sale.

S-a subliniat că intimata - pârâtă Camelia Bogdan nu a realizat o *judecată de valoare* ci a făcut afirmații prejudiciatoarele exprese privind fapte determinate care, având în vedere gradul lor sporit de gravitate, ar fi trebuit dovedite prin învederarea unei *baze factuale*, inexistente în speță. Nefiind dovedită acuza explicită și publică de delapidare a fondurilor Securității, aceasta fiind în mod clar o afirmație referitoare la o faptă dovedibilă, nu un raționament specific unei judecăți de valoare, acuzele publice ale intimatei - pârâte Camelia Bogdan privind implicarea societății Grivco în activități infracționale sunt nedovedite și prejudiciatoarele pentru imaginea și reputația societății.

Raportul de Cauzalitate și Prejudiciul, derivă din existența dovedibilă a *faptelor ilicite*. Din perspectiva apelantei - reclamante Grivco, afirmațiile nelegale ale intimatei - pârâte Camelia Bogdan lezează valori protejate de lege, precum reputația și prestigiul, ceea ce ne aduce un prejudiciu de imagine nemijlocit. În sensul că existența *faptei ilicite*, pe deplin demonstrate, este suficientă pentru probarea existenței *prejudiciului*, a făcut referire la jurisprudența *Înaltei Curți de Casație și Justiție*, pe care și-o însușește, potrivit căreia, textual: „*în acord cu jurisprudența națională și practica CEDO, care a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă.*”. Efectul nelegal, denigrator, defăimător la adresa Grivco a fost mult amplificat, deoarece alegățiile nefondate ale intimatei - pârâte, în contextul mijloacelor de informare prin care au fost răspândite, au potențialul de a deveni virale în mediul online, putând fi preluate, comentate, adaptate, rezumate, etc., uneori în aceeași manieră tendențioasă, calomnioasă și defăimătoare. Quantumul prejudiciilor solicitate de către noi are în vedere și amploarea prejudiciului cauzat apelantei - reclamante de afirmata și/sau acceptata calitate a intimatei - pârâte Camelia Bogdan de magistrat, această calitate fiindu-i atribuită în mod public, fără ca aceasta să nege vreodată. S-a avut în vedere și jurisprudența referitoare la cuantificarea prejudiciului în funcție de intensitatea și gravitatea atingerii valorilor protejate de lege, importanța acestor valori. S-a subliniat că a învederat existența unui prejudiciu de imagine, a afectării reputației reclamantei Grivco, care poate fi evaluată și despăgubită, după cum rezultă din jurisprudența națională iar modalitatea de reparare a prejudiciului de imagine este una mixtă, soliciându-se nu doar o despăgubire financiară ci și una separată, concretizabilă în alte forme de reparare a prejudiciului nepatrimonial. Dimensiunea prejudiciului de imagine și

cuantificarea despăgubirii urmează a fi stabilite luându-se în considerare și calitatea pârâtei Camelia Bogdan de formator de opinie și de profesionist al dreptului, care exercită o influență considerabilă asupra unui număr mare și divers de receptori, atât pe plan național cât și pe plan internațional.

Vinovăția intimă - pârâte Camelia Bogdan este dovedită de maniera în care *faptele ilicite* sunt comise. Alegațiile nefondate de felul celor făcute de către intimata - pârâtă, datorită vizibilității sale profesionale de formator de opinie și specialist în dreptul penal (în particular și datorită prestigiului și credibilității profesiei de magistrat pe care și-o asumă implicit, deși nu mai are această calitate), au un impact considerabil mai mare asupra opiniei publice decât dacă ar fi fost făcute de către o persoană fără pregătire sau notorietate în domeniul juridic, ceea ce conferă afirmațiilor intimă - pârâte Camelia Bogdan o greutate și un impact deosebit de prejudiciator, fiind acceptate în spațiul public în mod *cvasi-necon condiționat*, spre deosebire de afirmațiile unor jurnaliști sau politicieni. De aceea, fapta nelegală săvârșită are forma intenției directe, intimata - pârâtă Camelia Bogdan acționând de o manieră deliberată și în deplină cunoștință de cauză, anticipând și evaluând efectele prejudiciatoare ale propriilor acțiuni prejudiciatoare pentru imaginea și reputația apelantei - reclamante Grivco. Prin declarațiile făcute și nesustinite de probe este evident că pârâta Camelia Bogdan a urmărit și obținut prejudicierea imaginii și reputației reclamantei Grivco, nefiind în ipoteza unei simple exercitări a dreptului la liberă exprimare. Pârâta Camelia Bogdan este responsabilă pentru prejudicierea intenționată și extinsă la nivel național a imaginii și reputației reclamantei Grivco, alegațiile nefondate fiind exhibate cu rea credință, fără bază factuală, pe bază de presupuziții și dezinformări, scopul urmărit nefiind unul legitim iar efectul obținut fiind nelegal. S-a învederat faptul că pârâta Camelia Bogdan nu este politician, jurnalist, sau o persoană implicată în activitatea media, calități în virtutea cărora ar fi putut justifica un interes legitim pentru a realiza investigații și intervenții publice în privința reclamantei, cu scopul de informare generală a publicului, astfel încât să beneficieze de o marjă mai mare de apreciere în privința veridicității celor afirmate și, implicit, a vinovăției.

Referitor la cadrul legal aplicabil, apelanta - reclamantă Grivco a avut în vedere atât cadrul normativ intern cât și cel internațional aplicabil în materie; *art. 15, art. 73(1), art. 75 (2), art. 253, art. 257, art. 1349, art. 1381, art. 1385, art. 1386 din Cod civ., art. 30 alin. 6 din Constituția României, art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale*. Astfel, raportat la cadrul legal anterior expus a considerat că prin afirmațiile făcute intimata - pârâtă Camelia Bogdan a depășit limitele permise legal ale libertății de exprimare, având în vedere că în jurisprudență s-a stabilit că, textual: „*libertatea de exprimare nu poate și nu trebuie să fie absolută, deoarece o libertate absolută se transformă în contrariul ei. Dreptul la libera opinie și exprimare, ca orice alt drept, trebuie exercitat în limitele sale firești, neputând prejudicia drepturile și interesele legitime ale celorlalte persoane*”.

Intimata - pârâtă, care nu este jurnalist ci autoafirmat specialist în drept penal, prezumându-se că are proprietatea termenilor folosiți, nu și-a exercitat cu bună-credință libertatea de exprimare atunci când a făcut afirmații denigratoare și neprobate referitoare la Reclamantă cu privire la infracțiunea de delapidare a fondurilor Securității RSR și existența unui produs al infracțiunii cifrat la 4,4 miliarde de dolari, nesocotind obligația legală de a respecta drepturile și libertățile reclamantei și, mai ales, fără o bază factuală verificabilă. S-a subliniat că dreptul la exprimare garantat de *art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale*, nu este unul absolut, libertatea de exprimare, ca drept esențial într-o societate democratică, neputând fi exercitată dincolo de orice limite.

Intimata - pârâtă Camelia Bogdan prin afirmațiile factuale prejudiciatoare din articolul publicat în *The Epoch Times* în data de 20.08.2024 a avut intenția directă de a o denigra pe reclamantă, iar informațiile neadevărate furnizate publicului de către intimata - pârâtă, vizând o pretinsă activitate infracțională și oneroasă a apelantei - reclamante Grivco, nu cuprind *judecăți de valoare* critice, cu valabilitate demonstrată ori însoțite de argumentația logică a intimă - pârâte, ci simple declarații factuale, a căror veridicitate trebuia dovedită. Apelanta - reclamantă Grivco a considerat că

afirmațiile factuale ale intimatei - pârâte Camelia Bogdan nu se circumscriu scopului demersului de informare privind chestiuni de interes general, ci prezintă un caracter ilicit, intimata - pârâtă Camelia Bogdan acționând cu rea-credință, urmărind distrugerea imaginii publice și a reputației profesionale a reclamantei Grivco prin intermediul *mass media*. Este legitimă ingerința în exercitarea dreptului la libera exprimare atunci când sunt depășite în mod nelegal limitele acestuia, iar demersul apelantei - reclamante Grivco, raportat la afirmațiile factuale prejudiciatoarele ale intimatei - pârâte Camelia Bogdan, îndeplinește condițiile de legalitate necesare: este prevăzut de lege, urmărește un scop legitim, respectiv protecția imaginii publice și a reputației apelantei - reclamante Grivco; este necesar într-o societate democratică. Apelanta reclamantă a avut în vedere ca prin sancționarea *faptelor ilicite* ale intimatei - pârâte să se dea eficiență criteriilor acceptate de către instanța europeană (CEDO) privind determinarea despăgubirilor, respectiv satisfacția echitabilă acordată victimei, împiedicarea realizării, continuării sau repetării faptelor dăunătoare și principiile proporționalității și echității.

4. Apărările formulate în cauză

Intimata pârâtă Camelia Bogdan a depus întâmpinare la data de 3.09.2025 (fila 31 – dosarul Curții de Apel București – Secția a-IV-a Civilă), solicitând respingerea apelului formulat de Grivco S.A. împotriva sentinței civile nr.610/30.04.2025 pronunțată de Tribunalul București – Secția a-IV-a Civilă, ca nefondat, și menținerea hotărârii atacate ca legală și temeinică. S-a arătat că afirmațiile contestate de apelantă reprezintă judecăți de valoare exprimate în cadrul unui discurs de interes public, referitor la eficiența statului român în recuperarea prejudiciilor din infracțiuni economice. Acestea nu constituie fapte ilicite, ci sunt protejate de art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Apelanta nu a făcut dovada existenței unui prejudiciu concret, nici a unui raport de cauzalitate între afirmațiile sale și o eventuală atingere adusa imaginii sale. Instanța de fond a analizat corect probele și a constatat inexistența unei fapte ilicite. Conform jurisprudenței CEDO (ex. cauza Lingens c. Austria), opiniile exprimate în spațiul public, în special de către experți în domenii de interes general, beneficiază de un grad sporit de protecție. În calitate de expert în combaterea spălării banilor, am exprimat o opinie profesională, fundamentată factual. Cu privire la cererea de despăgubiri, s-a arătat că solicitarea apelantei de acordare a sumei de 200.001 lei este excesivă și nejustificată, în lipsa unui prejudiciu dovedit și a unei fapte ilicite. Prima instanță a respins corect această pretenție, iar apelul nu a adus elemente noi care să justifice reanalizarea.

La data de 24.09.2025, apelanta reclamantă Societatea Grupul Industrial Voiculescu și Compania S.A. a depus răspuns la întâmpinare (fila 36 dosarul Curții de Apel București – Secția a-IV-a Civilă), solicitând combaterea juridică a susținerilor neîntemeiate din întâmpinarea intimată pârâte Camelia Bogdan, menținându-și în integralitate cererea de apel.

Referitor la afirmația intimată - pârâte precum că afirmațiile sale reprezintă judecăți de valoare, s-a arătat că, în speță, în realitate, există *Afirmații privind Fapte Concrete* promovate în *mass media* de către Intimata C. Bogdan, nu *Judecăți de Valoare*, deoarece nu se învederează existența unor fapte obiective, verificabile și necontestate (minima *Baza Factuală*) pentru a fi în prezența unei *Judecăți de Valoare*, ci se exprimă direct și clar o *Afirmație* despre o *Faptă Concretă* a Apelantei Grivco, sub forma unei acuzații publice privind o faptă determinată (infracțiunea de delapidare a fondurilor Securității în sumă de 4,4 miliarde de dolari, priviți ca produs al infracțiunii). Or, acuzațiile complet nedovedite, totalmente fără suport probator ori afirmațiile false și pur denigratoare, nu sunt protejate juridic de *art 10 CEDO*, mai ales că nu există nicio anchetă penală/condamnare penală referitoare la afirmatele infracțiunii de care este acuzată apelanta - reclamantă Grivco. *Judecata de Valoare* presupune o minimă/suficientă *Bază Factuală* verificabilă, obiectivă și necontestată, care să o sprijine, or astfel de dovezi nu s-au produs în dosar de către pârâta Camelia Bogdan prin raport la acuzele grave privind delapidarea banilor Securității (4,4 miliarde de dolari) aduse apelantei - reclamante Grivco, ci doar s-au făcut simple afirmații bazate pe speculații de presă și convingeri ale oamenilor politici sau chiar simpla proprie convingere, fără a exista un minim de probe obiective, verificabile și relevante juridic, deci fără o bază factuală care să sprijine

un silogism juridic (chiar și eronat). În jurisprudența CEDO, reamintindu-se distincția clară dintre *Judecări de Valoare* și imputarea unor *Fapte Concrete*, Curtea a subliniat că, inclusiv în cazul în care o *Afirmație* poate fi considerată ca o *Judecată de Valoare*, trebuie să existe o *Bază Factuală* suficientă să o susțină, în caz contrar aceasta fiind una excesivă (*Pedersen și Baadsgaard c. Danemarcei*). De asemenea, jurisprudența CEDO a fost constantă în sublinierea că *Afirmații* privind *Fapte Determinate* în materialitatea lor sunt dovedibile iar lipsa dovezilor care să le susțină nu justifică protecția juridică oferită *Libertății de Exprimare* de art 10 din *Convenție* (precum acuzația clară și expresă privind fapta de săvârșire de către Reclamanta Grivco a infracțiunii de delapidare a unei sume identificate de bani ai Securității, în speță 4.4 miliarde de dolari). În speță, însă, nu există o *Judecată de Valoare*, eronată, ci o *Afirmație* nedovedită privind fapte infracționale determinate și grav prejudiciatoarele pentru imaginea Grivco, adică o depășire prejudiciatoare a limitelor *Dreptului la Exprimare*, care nu beneficiază de protecția art 10 al *Convenției* și încalcă drepturile Reclamantei Grivco prevăzute la art 8 al *Convenției*.

Referitor la afirmația intimă - pârâte precum că nu s-a dovedit un prejudiciu concret, raport de cauzalitate sau faptă ilicită, faptele ilicite ale intimă - pârâte Camelia Bogdan sunt reprezentate de afirmațiile sale exprese și neadevărate efectuate în public (interviu în ziarul on line *The Epoch Times* din data de 20.08.2024), privind fapte determinate, nesusținute de probe, denigratoare pentru imaginea publică și reputația Apelantei - Reclamante Grivco, referitoare la asocierea denumirii și activității Grivco cu instituția și activitatea Securității (instituție represivă din fosta RSR, instituție în mod curent asociată cu comiterea unor numeroase crime și încălcări ale drepturilor omului); afirmata săvârșire de către Grivco a unei infracțiuni de delapidare a fondurilor Securității; identificarea produsului infracțiunii de delapidare săvârșită de către Grivco sub forma unui prejudiciu în sumă de 4,4 miliarde de dolari. Nu este lipsit de relevanță faptul că intimata - pârâtă Camelia Bogdan este prezentată opiniei publice drept judecătoare suspendată din magistratură, fără ca aceasta să amendeze în vreun fel informația nereală privind calitatea sa de magistrat, omisiune care a dat însă un nemeritat gir de încredere în percepția publicului pentru alegațiile nefondate și prejudiciatoarele ale intimă - pârâte, accentuând prejudicierea imaginii și reputației apelantei - reclamante. Cu depășirea dreptului de exprimare a unei opinii care să aibă la bază informații reale, verificabile și susținute de probe, intimata - pârâtă Camelia Bogdan prezintă în mod public apelanta - reclamantă Grivco ca o companie cu activitate nelegală, implicată în săvârșirea infracțiunii de fraudare a statului român (delapidarea fondurilor instituției Securității RSR, ce are drept rezultat un produs al infracțiunii în sumă de 4,4 miliarde de dolari).

Or, delapidarea reprezintă o infracțiune, dovedibilă exclusiv în condițiile legii penale, iar intimata - pârâtă Camelia Bogdan nu a prezentat nicio dovadă în sprijinul alegațiilor sale. Nefiind dovedită acuza explicită și publică de delapidare a fondurilor Securității, aceasta fiind în mod clar o afirmație referitoare la o faptă dovedibilă, nu un raționament specific unei judecări de valoare, acuza publică ale intimă - pârâte Camelia Bogdan privind implicarea societății Grivco în activități infracționale sunt nedovedite și prejudiciatoarele pentru imaginea și reputația societății.

Raportul de cauzalitate și prejudiciul, derivă din existența dovedibilă a *faptelor ilicite*. Efectul nelegal, denigrator, defăimător la adresa Grivco a fost mult amplificat, deoarece alegațiile nefondate ale intimă - pârâte, în contextul mijloacelor de informare prin care au fost răspândite, au potențialul de a deveni virale în mediul online, putând fi preluate, comentate, adaptate, rezumate, etc., uneori în aceeași manieră tendențioasă, calomnioasă și defăimătoare. Învederează existența unui prejudiciu de imagine, a afectării reputației reclamantei Grivco, care poate fi evaluată și despăgubită, după cum rezultă din jurisprudența națională iar modalitatea de reparare a prejudiciului de imagine este una mixtă, solicitându-se nu doar o despăgubire financiară ci și una separată, concretizabilă în alte forme de reparare a prejudiciului nepatrimonial. Dimensiunea prejudiciului de imagine și cuantificarea despăgubirii urmează a fi stabilite luându-se în considerare și calitatea intimă - pârâte Camelia Bogdan de formator de opinie și de profesionist al dreptului, care exercită o influență

considerabilă asupra unui număr mare și divers de receptori, atât pe plan național cât și pe plan internațional.

Vinovăția intimatei - pârâte Camelia Bogdan este dovedită de maniera în care *faptele ilicite* sunt comise. Alegațiile nefondate de felul celor făcute de către intimata - pârâtă, datorită vizibilității sale profesionale de formator de opinie și specialist în dreptul penal (în particular și datorită prestigiului și credibilității profesiei de magistrat pe care și-o asumă implicit, deși nu mai are această calitate), au un impact considerabil mai mare asupra opiniei publice decât dacă ar fi fost făcute de către o persoană fără pregătire sau notorietate în domeniul juridic, ceea ce conferă afirmațiilor intimatei - pârâte Camelia Bogdan o greutate și un impact deosebit de prejudiciator, fiind acceptate în spațiul public în mod *cvasi-necon condiționat*, spre deosebire de afirmațiile unor jurnaliști sau politicieni.

Referitor la afirmația intimatei - pârâte precum că opiniile sale publice reflectă o manifestare a dreptului la liberă exprimare, a considerat că prin afirmațiile făcute intimata - pârâtă Camelia Bogdan a depășit limitele permise legal ale libertății de exprimare, având în vedere că în jurisprudență s-a stabilit că, textual: „libertatea de exprimare nu poate și nu trebuie să fie absolută, deoarece o libertate absolută se transformă în contrariul ei. Dreptul la libera opinie și exprimare, ca orice alt drept, trebuie exercitat în limitele sale firești, neputând prejudicia drepturile și interesele legitime ale celorlalte persoane”. Intimata - pârâtă, care nu este jurnalist ci autoafirmat specialist în drept penal, prezumându-se ca are proprietatea termenilor folosiți, nu și-a exercitat cu bună-credință libertatea de exprimare atunci când a făcut afirmații denigratoare și neprobate referitoare la apelanta - reclamantă cu privire la infracțiunea de delapidare a fondurilor Securității RSR și existența unui produs al infracțiunii cifrat la *4,4 miliarde de dolari*, nesocotind obligația legală de a respecta drepturile și libertățile Reclamantei și, mai ales, fără o bază factuală verificabilă. S-a subliniat că dreptul la exprimare garantat de *art 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale*, nu este unul absolut, libertatea de exprimare, ca drept esențial într-o societate democratică, neputând fi exercitată dincolo de orice limite. Intimata - pârâtă Camelia Bogdan prin afirmațiile factuale prejudiciatoare din articolul publicat în *The Epoch Times* în data de 20.08.2024 a avut intenția directă de a o denigra pe apelanta reclamantă, iar informațiile neadevărate furnizate publicului de către intimata - pârâtă, vizând o pretinsă activitate infracțională și oneroasă a apelantei - reclamante Grivco, nu cuprind *Judecăți de Valoare* critice, cu valabilitate demonstrată ori însoțite de argumentația logică a intimatei - pârâte, ci simple declarații factuale, a căror veridicitate trebuia dovedită.

Referitor la afirmația intimatei - pârâte precum că cererea apelantei - reclamante de acordare de despăgubiri este excesivă, există cadru legal care prevede în mod expres dreptul la reparație al oricărui prejudiciu (*art. 1381 (1) Cod civil*), dreptul la reparația integrală a prejudiciului (*art. 1385 (1) Cod civil*) și repararea prejudiciului prin echivalent, prin plata unei despăgubiri (*art. 1386 (1) din Codul Civil*). Din perspectiva apelantei - reclamante, afirmațiile nelegale ale intimatei - pârâte lezează valori protejate de lege, precum reputația și prestigiul, ceea ce îi aduce un prejudiciu de imagine nemijlocit. Efectul nelegal, denigrator, defăimător la adresa apelantei - reclamante a fost mult amplificat, deoarece alegațiile nefondate ale Intimatei - Pârâte, în contextul mijloacelor de informare prin care au fost răspândite, au devenit virale în mediul online, fiind preluate, comentate, adaptate, rezumate, etc., uneori în aceeași manieră tendențioasă, calomnioasă și defăimătoare. Afirmațiile grave ale intimatei - pârâte au fost preluate și propagate intern și internațional până la un nivel la care nu mai pot fi urmărite, controlate sau dezmințite în mod eficient. Nu a pretins existența unei suferințe fizice sau a unui prejudiciu psihic în persoana apelantei - reclamante, ci a învederat existența unui prejudiciu de imagine, a afectării reputației, care poate fi evaluată și despăgubită, după cum rezultă din jurisprudența națională. Intimata - pârâtă este prezentată de către interlocutorii din *mass media* ca magistrat (fără ca vreodată să atenționeze jurnalistul asupra faptului că la momentul interviului este doar un simplu cetățean) dar se și prezintă în mod public ca fiind magistrat iar gravitatea afirmațiilor sale nesusținute de probe este mult amplificată de statutul ei public și profe-

sional, ceea ce are un impact negativ cert și amplu asupra reputației și imaginii publice a recurenteii - apelante.

Prin Încheierea nr. 307/24.02.2026 pronunțată în dosarul nr. 48/1/2026 al Inaltei Curți de Casație și Justiție, s-a admis cererea de strămutare formulată de petenta Carmen Bogdan și s-a dispus strămutarea judecării cauzei de la Curtea de Apel București - Secția a IV a civilă la Curtea de Apel Constanța.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel Constanța la data de 6.03.2026 sub numărul 30172/3/2024.

La termenul de judecată din data de 4 mai 2025, intimata pârâtă a depus un memoriu prin care a solicitat instanței sesizarea CJUE (fila 196 vol. I) în temeiul art. 267 din Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene (TFUE), iar întrebările preliminare vizează: 1. Compatibilitatea art. 3-7 din Directiva (UE) 2024/1069 cu acțiunile civile utilizate ca instrument de intimidare a participării publice înainte de transpunere, 2. Interpretarea art. 3, 4 și 10 din Directiva (UE) 2016/343 privind prezumția de nevinovăție în raport cu constatări de tipicitate penală formulate fără garanții procesuale, 3. Compatibilitatea art. 47 și 48 din Carta DFUE cu utilizarea unor constatări necontradictorii pentru fundamentarea unor acțiuni civile cu caracter represiv (SLAPP), 4. Interpretarea art. 21 și 22 din Directiva (UE) 2019/1937 privind protecția avertizorilor, în raport cu acțiuni civile împotriva unui magistrat pentru exprimarea unor opinii privind disfuncționalități instituționale. 5. Obligația instanțelor de a aplica un filtru anti-abuz în temeiul Directivei (UE) 2024/1069, inclusiv înainte de transpunere. 6. Raportul dintre art. 325 TFUE și sancționarea discursului public privind recuperarea produsului infracțiunii. 7. principiul efectului util al dreptului Uniunii se opune acțiunilor civile care descurajează dezvoltările privind neexecutarea confiscărilor. 8. Protecția sporită a art. 11 din Carta DFUE pentru opiniile magistraților privind funcționarea justiției. 9. Obligația instanțelor de a identifica pattern-urile SLAPP (pluralitatea acțiunilor, cuantumul punitiv, dezechilibrul de putere, efectul de intimidare). 10. Dacă dreptul Uniunii permite utilizarea unor acte procedurale interne (precum încheieri de cameră preliminară) pentru a crea aparența unei vinovății penale în scopul susținerii unor acțiuni civile represive.

În apel, s-a administrat proba cu înscrisuri.

II. Soluția și considerentele Curții de Apel

Analizând sentința apelată prin prisma criticilor formulate, a prevederilor legale aplicabile și a probatoriului administrat în cauză, în conformitate cu disp. art. 476-480 Cod procedură civilă, Curtea constată că apelul este fondat pentru considerentele care succed.

Cu privire la fondul cauzei, potrivit art.477 alin. 1 NCPC, instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată. Efectul devolutiv nu vizează toate problemele de fapt și de drept care s-au pus înaintea primei instanțe, ci numai acelea care sunt criticate expres sau implicit de către apelant. În opinia apelantului reclamant, afirmațiile arătate sunt denigratoare și defăimătoare și conțin afirmații factuale care trebuiau probate de intimata pârâtă. Astfel, în limitele devoluțiunii legale dată de ceea ce s-a criticat, instanța de apel va analiza doar aceste aspecte.

În ceea ce privește starea de fapt incidentă în cauză, necontestată în apel, aceasta este cea reținută de către prima instanță, în cadrul unui interviu publicat în ziarul on line The Epoch Times, în data de 20.08.2024, cu titlul *Statul de drept e în dizoluție*, pârâta afirmând iar domnul Dan Voiculescu trebuie să aducă la stat nu doar prejudiciul ICA, ci și produsul infracțiunii delapidării fondurilor Securității, prin Crescent și Grivco, estimat la 4.4 miliarde de dolari, ce urmează a fi actualizați cu rata inflației.

Curtea reține că, în cauză, sunt incidente dispozițiile art. 1349 Cod civil referitoare la răspunderea civilă delictuală, acesta fiind temeiul în baza căruia se verifică în dreptul intern în ce măsură sunt întrunite sau nu condițiile pentru angajarea răspunderii civile în situația în care se invocă

fapte ilicite prin care se aduce atingere dreptului respectarea propriei imagini. Reclamanta invocă un prejudiciu moral produs prin afirmațiile la adresa sa făcute de către pârâtă, cauzat de încălcarea acestui drept, aceasta considerând că i-a fost afectată imaginea socială și reputația și solicitând reparația acestui prejudiciu de natură nepatrimonială în temeiul dispozițiilor legale referitoare la răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie.

Libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, libertatea de opinie constituind elementul clasic al libertății de expresie și presupunând ca nicio persoană să nu sufere vreo atingere pentru exprimarea opiniilor sale. Libertatea de a critica alte persoane este de esența libertății de exprimare într-o societate democratică, rolul liberei expresii nereducându-se la simple comunicări neutre, lipsite de orice efect potențial de cenzură a puterii și a abuzurilor acesteia. Libertatea de exprimare nu este însă absolută, fiind admisibilă ingerința statului atunci când, printre altele, trebuie protejate drepturile și interesele altuia, ingerința fiind condiționată din trei perspective: să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică.

Analizarea caracterului i/licit al unei critici trebuie făcută prin raportare la mai multe repere, esențial fiind a se califica critica ca fiind o judecată de valoare sau o informație factuală, pentru ca mai apoi să se determine caracterul proporțional sau nu al ingerinței statului, ținând cont de reperatele stabilite în acest sens de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin hotărârile pronunțate în aplicarea art.10 din Convenție (a se vedea hotărârile pronunțate în cauza *Handyside împotriva Regatului Unit*, în cauza *Lingens împotriva Austriei*, în cauza *Axel Springer AG împotriva Germaniei*).

Din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă că în categoria judecăților de valoare se încadrează opiniile exprimate referitor la calitățile profesionale, morale și personale ale altora, în timp ce în categoria informațiilor factuale se încadrează acuzațiile de a fi comis fapte determinate. În privința judecăților de valoare nu se poate solicita a se face proba verității celor afirmate, o astfel de obligație fiind imposibilă, fiind suficient a se face dovada că judecățile au o bază factuală suficientă, în timp ce în cazul informațiilor factuale este posibil și necesar a se face proba verității, posibilitatea de sancționare fiind totuși condiționată de verificarea bunei credințe a celui care face afirmațiile. Nici în cazul judecăților de valoare nu se pune însă problema unei libertăți absolute, acestea fiind sancționabile atunci când nu au bază factuală sau sunt pur injurioase (a se vedea în acest sens hotărârea pronunțată de CEDO în cauza *Corneliu Vadim Tudor împotriva României*).

S-a reținut de către Curtea Europeană că, în privința caracterizării unor afirmații ca fiind declarații de fapt sau judecăți de valoare, acest aspect ține de marja de apreciere a autorităților naționale, în special a instanțelor interne, Curtea punând rareori în discuție caracterizarea făcută de autoritățile naționale în această privință.

Obligația probei este imposibilă pentru judecățile de valoare și ar încălca însăși libertatea de opinie, element fundamental al dreptului garantat de art. 10 din Convenție [*Morice împotriva Franței* (MC), pct. 126; *Dalban împotriva României* (MC), pct. 49; *Lingens împotriva Austriei*, pct. 46; *Oberschlick împotriva Austriei* (nr. 1), pct. 63]. Cu toate acestea, chiar dacă o declarație echivalează cu o judecată de valoare, aceasta trebuie să se bazeze pe o bază faptică suficientă, în caz contrar fiind excesivă [*Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei* (MC), pct. 76; *De Haes și Gijssels împotriva Belgiei*, pct. 42; *Oberschlick împotriva Austriei* (nr. 2), pct. 33; *Lindon, Otchakovsky-Laurens și July împotriva Franței* (MC), pct. 55].

De subliniat este și faptul că în cazul în care afirmațiile sunt calificate atât ca și judecăți de valoare cât și ca informații factuale, ceea ce contează este caracterul preponderent al tipului de afirmație în lezarea intereselor altuia, atunci când cea ce a afectat în mai mare măsură imaginea și demnitatea terțului este judecata de valoare, considerându-se că afirmația litigioasă în ansamblul său este o judecată de valoare.

Pentru a face deosebirea între o imputare de fapt și o judecată de valoare, este necesar să se țină seama de circumstanțele cauzei și de tonul general al afirmațiilor (Brasilier împotriva Franței, pct. 37; Balaskas împotriva Greciei, pct. 58), fiind de la sine înțeles că afirmațiile despre chestiuni de interes public pot să constituie, ca atare, judecăți de valoare mai degrabă decât declarații de fapt (Paturel împotriva Franței, pct. 37; Lopes Gomes da Silva împotriva Portugaliei). În plus, s-a statuat ideea că, chiar dacă o declarație echivalează cu o judecată de valoare, aceasta trebuie să se sprijine pe o bază factuală suficientă, în caz contrar fiind excesivă (Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei, pct. 76; De Haes și Gijssels împotriva Belgiei, pct. 42; Oberschlick împotriva Austriei, pct. 33; Lindon, Otchakovsky-Laurens și July împotriva Franței, pct. 55).

În privința reperelor care trebuie avute în vedere în examinarea proporționalității ingerinței în scopul legitim al protecției reputației unei persoane, s-a stabilit de către Curte că este esențial a se avea în vedere în ce măsură afirmațiile analizate pot contribui la o dezbatere de interes general, contribuția discursului la o dezbatere de interes public având ca efect reducerea marjei naționale de apreciere. Astfel, art.10 alin.2 din Convenție nu permite decât într-o mică măsură restricții privind libertatea de exprimare în domeniul discursului politic și al chestiunilor de interes general. De asemenea trebuie avut în vedere statutul autorului declarațiilor și cel al persoanei care este ținta declarației calomnioase, limitele criticilor fiind mult mai extinse în cazul persoanelor publice decât a unor persoane de drept privat. În cadrul categoriei persoanelor publice se încadrează clasa politică și persoanele implicate în viața publică, și funcționarii publici care acționează în exercitarea atribuțiilor lor oficiale fiind asimilați acestei categorii. Nu în ultimul rând trebuie avută ca și reper și natura măsurilor și sancțiunilor aplicate, Curtea analizând proporționalitatea acestora prin raportare la consecințele pe care quantumul despăgubirilor acordate le produce asupra situației economice a celui condamnat, fiind avută în vedere și natura celorlalte sancțiuni și cheltuielile de judecată aplicate persoanei condamnate.

Dreptul la liberă exprimare este reglementat și în legislația internă, fiind prevăzut de art.70 Cod civil și consacrat constituțional prin art.30 alin.1 din Constituția României, acest drept nefiind unul absolut, trebuind privit corelat cu alte drepturi: dreptul la viață privată, dreptul la demnitate, dreptul la propria imagine, drepturi prevăzute la art.71-73 Cod civil și consacrate constituțional prin art.26 din Constituția României. Relevante în acest sens sunt și dispozițiile art.75 Cod civil care stabilesc limitele în care pot fi exercitate drepturile prevăzute la art.70-73 Cod civil, limite similare cu cele stabilite de art.10 alin.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De avut în vedere în analiza limitelor în care pot fi exercitate aceste drepturi este și alin.6 al art.30 din Constituția României, care arată că *libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.*

Trecând la analiza situației de fapt incidentă din cauză, prin prisma considerațiilor de ordin teoretic anterioare, se reține de către Curte, în ceea ce privește afirmațiile pârâtei referitoare la reclamant, contrar primei instanțe, că este vorba despre declarații de fapt, care vizează imputarea explicită a unei conduite susceptibile de a îmbrăca forma unei acuzații de natură penală.

Curtea reține că, în cauză, nu ne aflăm în prezența unei simple judecăți de valoare, exprimată într-un registru critic sau polemic, ci a unei imputări factuale stigmatizante. Afirmația litigioasă nu se limitează la formularea unei opinii, ci conturează, pentru cititorul obișnuit, imaginea unei persoane prin intermediul căreia s-ar fi săvârșit o infracțiune de delapidare. Din această perspectivă, calificarea primei instanțe nu poate fi primită.

Prin urmare, Curtea constată că aceste afirmații nu se limitează la exprimarea unor opinii sau judecăți de valoare cu privire la *o fază esențială a procesului penal* ori cu privire la *lipsa unei autorități reale a Statului Român în exercitarea și îndeplinirea rolului său complex în societatea civilă* (astfel cum a reținut prima instanță), ci conțin, în mod evident, imputări factuale concrete, susceptibile de verificare, referitoare la săvârșirea unor fapte de natură penală sau asimilate acestora.

Astfel, în acord atât cu dezlegările Înaltei Curți, cât și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu *Radio France și alții împotriva Franței*), asemenea afirmații, prin

natura lor, nu pot fi tratate ca simple judecăți de valoare, ci reprezintă imputări factuale precise, pentru care autorul trebuie să dovedească existența unei baze factuale suficiente, în lipsa căreia acestea depășesc limitele protecției conferite de libertatea de exprimare. Or, Curtea constată că pârâta nu a făcut dovada unei baze factuale suficiente care să susțină gravitatea acuzațiilor formulate. În acest sens, Curtea reține, analizând probele administrate în cauză, extrasul ONRC (fila 183 vol. V dosar tribunal) din care rezultă beneficiarii reali ai reclamantei, precum și adresa MJ (fila 192 vol. V tribunal) privind lipsa identificării unor informații referitoare la calitatea de beneficiar real al persoanei fizice. De asemenea, Curtea constată că înscrisurile depuse la dosarul cauzei (filele 35-162 vol. II) de către pârâta fac referire la ICE Dunărea și Crescent care nu sunt subiecte ale afirmației deduse judecății. Prin urmare, există o discrepanță evidentă între conținutul real al datelor invocate și maniera absolută și certă în care acestea au fost prezentate publicului, ceea ce, în logica jurisprudenței europene, echivalează cu depășirea limitelor libertății de exprimare.

Chiar acceptând împrejurările reținute de prima instanță care ar justifica existența unui interes public, conform dezlegărilor Înaltei Curți și conform jurisprudenței constante a Curții Europene, inclusiv în *cauza Bugan împotriva României*, interesul public nu exonerează autorul afirmațiilor de obligația de a respecta exigențele bunei-credințe și de a dispune de o bază factuală suficientă, în special atunci când sunt formulate acuzații de natură penală.

Nu poate fi reținute considerentele deciziei civile nr. 53A/17.01.2024, definitivă, sub aspectul efectului pozitiv al autorității de lucru judecat, întrucât obiectul litigiului a vizat alte informații inserate în același articol.

În consecință, în urma analizei concrete și individualizate a afirmației, Curtea constată că intimata pârâta a depășit limitele libertății de exprimare, astfel cum acestea sunt conturate de art. 10 par. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de art. 75 alin. (2) din Codul civil, fapta sa întrunind caracterul ilicit prevăzut de art. 1357 din Codul civil, calitatea sa de fost magistrat, de expert internațional nu suplinesc condiția existenței unei baze factuale. Nu în ultimul rând, nu pot fi aplicate nici normele mai largi de apreciere prin raportare la pretinsa activitate de avertizor de integritate a pârâtei. Dincolo de faptul că acest aspect a fost invocat doar în calea de atac, contrar dispozițiilor art.478 alin.2 Cod procedură civilă, intimata nu a făcut dovada că ar fi acționat în calitate de avertizor de integritate.

Având în vedere cele expuse mai sus, în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale, Curtea reține că, potrivit art. 1357 din Codul civil, angajarea acesteia presupune existența cumulativă a unei fapte ilicite, a unui prejudiciu, a legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu, precum și a vinovăției autorului. Or, în speță, fapta ilicită constă în formularea și difuzarea unor afirmații factuale grave, lipsite de o bază factuală suficientă, de natură a depăși limitele libertății de exprimare și a aduce atingere dreptului la reputație al reclamantului. Prejudiciul este unul moral, rezultând din afectarea onoarei, demnității și imaginii publice a acestuia, fiind prezumat în raport de gravitatea acuzațiilor și de amploarea difuzării lor. Legătura de cauzalitate este evidentă, întrucât atingerea adusă reputației reclamantului este consecința directă a afirmațiilor imputate pârâtului și a mediatizării acestora. În fine, sub aspectul vinovăției, Curtea constată existența culpei, întrucât pârâta a acționat fără a verifica în mod real și serios veridicitatea informațiilor, deși natura acuzațiilor impunea o diligență sporită. În consecință, toate condițiile răspunderii civile delictuale sunt întrunite în cauză.

Referitor la cererea privind acordarea despăgubirilor, Curtea reține că măsurile reparatorii de natură nepatrimonială în raport cu cele pecuniare trebuie să aibă prioritate și, numai dacă celelalte măsuri nepatrimoniale nu sunt suficiente sau în cazul absenței altei forme de reparație, se va recurge la despăgubirile prin echivalent bănesc despre care face vorbire art. 253 alin. (4), măsură văzută ca ultim remediu aplicabil în situația în care celelalte forme de reparație nu sunt suficiente. Astfel, instanțele nu sunt obligate în a opta pentru o reparație pecuniară a unui drept personal nepatrimonial încălcat, întrucât, astfel cum s-a arătat, în funcție de circumstanțele particulare ale cauzei, de gravitatea încălcării drepturilor nepatrimoniale și de întinderea prejudiciului moral cauzat de fapta

ilicită reținută, au la dispoziție mai multe forme de sancțiuni civile pentru repararea prejudiciului moral, pe care le pot aplica alternativ sau cumulativ. Or, raportat la circumstanțele cauzei, admiterea capătului principal de cerere constituie, în sine, o reparație suficientă.

În ceea ce privește incidența *art. 253 alin.1 lit. b Cod civil*, Curtea reține că nu s-a făcut dovada faptului că încălcarea dreptului reclamantei încă se produce prin acțiunile pârâtei. De altfel, pretinsa conduită a pârâtei imputată de reclamantă și considerate de aceasta denigratoare, ulterioară demarării acțiunii pendinte, constituie fapte distincte care nu fac obiectul cauzei. Având în vedere modalitatea de repararea a prejudiciului precum și împrejurarea că afirmațiile pârâtei nu au apărut într-o publicație scrisă, nu se impune obligarea pârâtei la publicarea hotărârii de condamnare în condițiile *art. 253 alin.3 lit. a Cod civil*.

În considerarea acestor argumente și în temeiul *art. 480 alin. 2 Cod procedură civilă*, Curtea va admite apelul, va schimba în parte sentința civilă nr. 610/30.04.2025 a Tribunalului București în sensul că va schimba în parte sentința civilă apelată în sensul că va admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA SA în contradictoriu cu pârâta BOGDAN CAMELIA, va constata caracterul ilicit al afirmației realizată de pârâta la adresa reclamantei în data de 20.08.2024 (interviu Epoch Times), referitoare la infracțiunea de delapidare, urmând a fi respinse celelalte capete de cerere ca neîntemeiate.

Intimata pârâta a solicitat *instanței sesizarea CJUE (fila 196) în temeiul art. 267 din Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene (TFUE)*, potrivit precizărilor depuse la dosarul cauzei (fila 196).

Conform dispozițiilor *art. 267 TFUE*, când în fața unei instanțe a unui stat membru UE se invocă o chestiune legată de interpretarea tratatelor (*art. 1 lit. a*) sau validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii (*art. 1 lit. b*), poate fi activat mecanismul procedurii preliminară. Prin această procedură, instanța națională poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară CJUE să se pronunțe cu privire la această chestiune.

Potrivit documentului intitulat „Recomandări în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimerilor preliminară”, publicat în Jurnalul Oficial al UE C 439, 25.11.2016, *o trimitere preliminară se poate dovedi deosebit de utilă în special atunci când se ridică în fața instanței naționale o nouă chestiune de interpretare care prezintă un interes general pentru aplicarea uniformă a dreptului Uniunii sau atunci când jurisprudența existentă nu pare să furnizeze clarificarea necesară într-un cadru juridic sau factual inedit.*

Curtea reține că instanțele naționale *nu sunt obligate să trimită o întrebare referitoare la interpretarea dreptului comunitar formulată în cauza dedusă judecării lor în cazul în care respectiva întrebare nu este pertinentă, în alți termeni, în cazul în care, indiferent care ar fi răspunsul la această întrebare, acesta nu ar putea avea nicio influență asupra soluționării litigiului (Cauza CILFIT -C-283/81).*

Or, raportat la întrebările și argumentele invocate în susținerea cererii de sesizare (aspecte penale ori referitoare la protecția avertizorilor sau magistraților) și la considerentele reținute care au condus la admiterea apelului, Curtea constată că acestea nu sunt relevante pentru soluționarea litigiului, astfel încât va respinge *cererea de sesizare a CJUE*.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată ocazionate de soluționarea cauzei în primă instanță și în apel, în conformitate cu dispozițiile *art. 453 Cod procedură civilă*, cererea apelantului reclamant privind acordarea cheltuielilor de judecată este întemeiată, având în vedere faptul că intimata pârâta se află în ipoteza prevăzută de textul de lege, aceea de a fi pierdut procesul.

În privința onorariului de avocat, potrivit *art. 451 alin.2 Cod procedură civilă*, judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, ori de câte ori vor constata motivat că sunt vădit disproportionale în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei. Instanța apreciază că față de obiectul și complexitatea cauzei, onorariul avocatului (60150,72 lei - filele 163-181 vol. II) este nepotrivit de

mare, motiv pentru care îl va reduce la cuantumul de 15000 de lei, având în vedere și faptul că cererea de chemare în judecată a fost admisă în parte (doar primul capăt de cerere), în acord cu disp. art. 453 alin.2 Cod procedură civilă. Aplicând dispozițiile art.451 alin. 2 Cod procedură civilă, instanța nu cenzurează contractul de asistență juridică, ci doar stabilește în mod corespunzător cuantumul cheltuielilor de judecată.

Drept urmare, intimata pârâtă va fi obligată la plata către apelanta reclamantă a sumei de 16652,5 lei - cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocat (prima instanță și apel), taxa judiciară de timbru aferentă apelului (1552,5 lei fila 25 verso dosar Curtea de Apel București vol. I), taxa judiciară de timbru aferentă primei instanțe pentru capătul de cerere admis (100 lei fila 32 vol. I dosar tribunal).

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge cererea privind sesizarea C.J.U.E. formulată de intimata pârâtă **CAMELIA BOGDAN**.

Admite apelul formulat de apelanta reclamantă **SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA SA**, cu sediul în București, Șoseaua București-Ploiești nr. 15, biroul nr. 1-2, etaj 5, sector 1, împotriva deciziei civile nr. 610 din 30 aprilie 2025 pronunțate de Tribunalul București – Secția a III-a Civilă în dosarul nr. 30172/3/2024, în contradictoriu cu intimata pârâtă **CAMELIA BOGDAN**

Schimbă în parte sentința civilă apelată în sensul că:

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta **SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA SA** în contradictoriu cu pârâtă **BOGDAN CAMELIA**.

Constată caracterul ilicit al afirmației realizată de pârâta la adresa reclamantei în data de 20.08.2024 - interviu Epoch Times (referitoare la infracțiunea de delapidare prin reclamantă).

Respinge celelalte capete de cerere ca neîntemeiate.

Obligă pârâta la plata către reclamantă a sumei de 16652,5 lei, reprezentând cheltuieli de judecată (în primă instanță și în apel).

Cu drept de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Constanța.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 18.05.2026.

Președinte,
Ionela Diana Faur

Judecător,
Felicia Mirela Ivan

Grefier,
Daniela Raftu